

Bütün ülkelerin işçileri, birleşiniz !

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ

PROGRAM

KASIM 2025

TKP Yayınları

- I. SUNUM**
- II. GEREKÇE: GÜNEŞLİ BİR TÜRKİYE VE DÜNYA MANİFESTOSU**
- III. GİRİŞ**
- IV. ÇAĞIMIZIN KARAKTERİ VE ULUSLARARASI DURUM**
- V. TÜRKİYE’NİN DURUMU**
- VI. TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ’NİN AMACI; SOSYALİZM!**
- VII. SOSYALİZMDE TOPUMSAL YAPI**
- VIII. SOSYALİST DEVRİM SÜRECİ**
- IX. SONUÇ: TEMEL AMAÇ; KOMÜNİST TOPKUM DÜZENİ!**

I. SUNUM

Bu program, Türkiye Komünist Partisi'nin tarihinde önemli ve yeni bir dönemin başlangıcının ifadesidir. 1989'da yaşanan likidasyon sürecinden bugüne kadar uzun bir dönem geçti. Bu dönem partimiz TKP'nin programatik ve örgütsel açıdan sürekliliğinin sağlanması için örgütlenme dönemidir. Israrlı ve süreklilik arz eden bir ön çalışmanın sonucunda likidasyon öncesi Parti yönetiminde görev almış kimi Politbüro ve MK üyelerinin de katılımıyla, köklü değerlendirme ve özeleştirme temelinde partimizin devamlılığını güvence altına almak mümkün olmuştur.

Bu sürece katılmayıp da aynı amaçlarla bir araya gelen ve farklı süreçler yürüten eski yoldaşlarımızın oluşturduğu birkaç grup vardır. Bu grupların da katılımıyla Kongre'nin gerçekleştirilmesini amaçladık. Daha önce bu grupların içinde yer alan, kişisel olarak Kongre sürecine katılan hatırı sayılı sayıda yoldaşlarımız oldu. Neki, grupları oluşturan yoldaşların sürece katılması bir bütün olarak sağlanamadı. Bu konuda daha fazla bekleme olanağımız yoktu. Partimizin yeniden ülkenin politik gelişmelerine aktif müdahale yeteneğini kazanması için bu adımların atılması kaçınılmaz görevdi. 7. Kongre yeni Parti Programı'nı ve Tüzüğünü onayladı, Merkez Komitesi ve diğer organlarını seçti, kararlar aldı.

Bu Program son Program olmayacaktır. Elimizdeki Program, 1983 Programı üzerine inşa edilmiş süreklilik arz eden, devamlılığı sağlamayı esas alan, geçici Programdır. Önümüzdeki süreçte dünya, bölge ve ülke gerçeklerinin ve yeni koşulların daha köklü değerlendirilip ele alınacağı, Marksist-Leninist teorinin yaratıcılıkla ülke ve bölge koşullarına uyarlanacağı bir program çalışması yürütülerek Program Konferansı ile yeni program belirlenecek, 8.Kongre onu görüşüp onaylayacaktır.

Eski ve yeni, gözbebeğimiz TKP'nin şanlı tarihine sahip çıkan, Mustafa Suphi ve yoldaşlarının yolundan ayrılmayan tüm yoldaşları bu tarihsel süreç için göreve çağırıyoruz.

Yaşasın Türkiye Komünist Partisi!

II. GEREKÇE

GÜNEŞLİ BİR TÜRKİYE VE DÜNYA MANİFESTOSU

Dünya uçurumun kenarında. İnsan emeği en “modern” biçimlerde sömürülüyor. Milyarlarca insan açlık ve yoksulluk sınırında yaşıyor. Sömürgeleştirilmiş ülkelerde salgın hastalıklar kol geziyor. Bu “modern” çağda, başta ABD olmak üzere dünyanın “en ileri” ülkelerinde okuma yazma oranı geriliyor. ABD’de, AB’de, Doğu Avrupa ve Pasifik’te mutlu bir azınlık lüks ve ihtişam içinde yaşarken, dünyanın bütün nimetlerinden faydalanırken, aynı ülkelerin ve bölgelerin içinde milyarlarca insan, sömürüyle, işsizlikle, açlıkla, yoklukla, salgın hastalıklarla, eğitimsizlikle mücadele ediyor. Patronlar, para babaları servetlerine servet katarken, saate üç yüz çocuk, her gün yirmi dört bin kişi, Afrika’da senede yedi milyon kişi açlıktan ölüyor.

Birleşmiş Milletler’in 2024 tarihli Küresel Gıda Krizleri Raporu’na göre, 2023 yılında dünya genelinde 733 milyon insan açlıkla karşı karşıya kalmıştır. Bu sayı küresel nüfusun yaklaşık %9,1’ine denk gelmektedir. Afrika’da ise her beş kişiden biri açlık çekmektedir. Aynı rapor, 2024 yılında 295 milyon insanın akut gıda güvensizliği yaşadığını ve 1,9 milyon kişinin "felaket" seviyesinde açlıkla mücadele ettiğini belirtmektedir. Bu veriler, kapitalist-emperyalist sistemin insanlık için yarattığı yıkımın somut göstergeleridir. Açlık, savaşlar ve ekonomik krizlerle derinleşirken, bu durumun temelinde yatan sömürü düzeni değişmediği sürece çözüm mümkün değildir.

Halklar kölelik düzeni koşullarında yaşıyor. Dünyanın değerli maden kaynaklarına sahip olan Afrika’da, Uzak Doğu’da, Asya’da, Orta ve Latin Amerika’da sefalet ve yoksulluk diz boyu. Gelişmiş ülkeler sayılan Almanya’da, ABD’de, Fransa, İngiltere, Rusya’da milyonlarca emekçi yoksulluk sınırının altında yaşıyor, sokaklar evsizler-barksızlar ile dolu, emperyalist kapitalist metropollerde aş evleri kuruluyor.

Somut durum, insanların gelecek korkusu içinde yaşamalarıdır. Kendilerinin, çocuklarının, torunlarının gelecekleri konusunda hiç bir güvence hissetmemeleridir. Milyarlarca insan gelecek güvencesinden yoksun “günlük” yaşıyor.

Sermaye sınıfı, kapitalistler, varlıklarını sürdürmek için halkları, emekçileri sömürdükleri yetmiyormuş gibi, dünyanın her yerinde savaş ocaklarını körüklüyorlar. Bu sayede bir yandan, askersel teknoloji ve sanayiye geliştirip kazançlarına kazanç katıyorlar, diğer yandan ise dünyanın değişik bölgelerinde imtiyaz ve etkinliklerini artırıyorlar. Savaşlar sürecinde milyonlarca insanın ölmesi, şehirlerin, evlerin yerle bir olması, travmalar oluşması onları zerre kadar etkilemiyor.

Dünyanın her yerinde kadın cinsi üzerindeki erkek egemenliği, şiddet, cinsel saldırı ve cinayet biçimlerinde devam ediyor. Proleter kadın, hem emek hem yaşam mücadelesi veriyor.

Kapitalizm yaklaşık iki yüz yıllık tarihlik gelişimi sonucunda yeryüzünün milyarlarca yılda oluşan doğal dengelerini alt üst etti. Ormanların hızla yok edilmesi, okyanuslardaki çöp kıtaları, kimyasal kirlilik, toprağın soyulması ve zehirlenmesi ve daha birçok felakete neden olan kapitalistler "doğa ile savaş"ı da sürdürüyorlar.

Bütün bu sebeplerden dolayı **Kapitalizm barbarlıktır**. İnsan onuruna karşı, emeğe karşı bir düzendir. Bunu sürdürmek ancak dini ve milliyetçi motiflerle, insanları, halkları, emekçileri uyutarak, bölerek, birbirine düşürerek mümkün oluyor. Buna **DUR** demek gerekiyor.

Sınıflı toplumların tarihi, sınıf mücadeleleri tarihidir. İnsanlığın, ezilen halkların, sömürülen emekçilerin, işçi sınıfının geleceği Komünist Toplum Düzenindedir. İnsanın insanı sömürmediği, doğa ile uyumlu, savaşların olmadığı, insanların kendi ihtiyaçları temelinde çalışıp mutlu olarak yaşadıkları **Güneşli Bir Dünya’nın adı Komünizm’dir**.

Kapitalist sömürü düzenine son verecek ve Sosyalist Toplum Düzenini kuracak, oradan da Komünist Toplum Düzenine geçilmesini sağlayacak tek güç işçi sınıfıdır. Zincirlerinden başka kaybedecek hiç bir şeyi olmayan, ama aynı zamanda dünyada insanlık için gerekli olan tüm değerlerin yaratıcısı olan, böyle olduğu

halde iş gücünü kapitalistlere satmak zorunda kalan tek sınıf işçi sınıfıdır. Dünyada emek-sermaye çelişkisi çözülmeden hiç bir toplumsal sorunun kökten ve kalıcı çözümü mümkün değildir. Evet, bugünden yapılacak işler vardır, elde edilebilecek kazanımlar vardır, ancak bu kazanımları kalıcı hale getirmenin ve yepyeni toplumsal koşullarda sürekliliğini sağlamanın tek yolu toplumun çoğunluğunun, işçi sınıfının ve tüm emekçilerin kendi öz iktidarlarıdır. O zaman, yaratılan artı değer, kazanç olarak bir avuç kapitalistin cebine ve kursağına girmeyecek. Tüm toplum emeğin, üretimin, hizmetlerin nimetlerinden eşit bir şekilde yararlanacak. İşsizlik bir toplumsal sorun olarak ortadan kalkacak, çalışma hakkı, sosyal hak ve güvenceler, eğitim, sağlık, kısacası insanca yaşam hakkı toplumun en doğal hakkı olacak. Emekliler insanca yaşayacak. Kadınlar özgürleşecek, gençler gelecek tasası yaşamayacak. Savaşların, ölümlerin, açlığın, yoksulluğun, işsizliğin maddi temelleri ortadan kalkacak.

Bugünden yapılacak işler vardır derken, bir yandan verili koşullarda ileri haklar elde etme mücadelesinden, diğer yandan kapitalist-emperyalist sistemin yarattığı tehlikeler ve eşitsizliklere karşı mücadelelerin yükseltilmesinden söz ediyoruz. Emperyalistlerin sürekli körüklediği nükleer silahlanma ve savaşların yarattığı sorunlar, çevre ve ekolojik sorunlar tüm insanlığı ilgilendiren sorunlardır. Etnik, kadın özgürlüğü, farklı cinsiyetler ve gençliğin geleceği ile ilgili sorunlar ise daha fazla ezilen, sömürülen sınıf ve katmanları etkileyen sorunlardır. Etnik sorunlar kapitalizm tarafından günümüzde modern köleci bir anlayışla çözülmeye çalışılmaktadır ki bu mümkün değildir. Dolayısıyla insanlığın tümünü ilgilendiren sorunlar dahil, kapitalist-emperyalist düzen çerçevesinde var olan tüm sorunların temelinde kapitalizmin doğasından kaynaklanan nedenler yatmaktadır. Bu nedenle işçi sınıfının sınıf mücadelesi ile dünya halklarının ve milletlerinin karşı karşıya olduğu sorunlar çakişmaktadır. Sınıf mücadelesi son tahlilde bütün bu mücadeleleri kapsamaktadır. Terside şöyle geçerli olmaktadır. Kapitalizm koşullarında yükselen demokratik mücadeleler aslında kapitalist sistemi hedeflediği için son tahlilde sınıf mücadelesini çeşitlendirmekte ve güçlendirmektedir. Tüm bu mücadeleler içinde başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen yoksul emekçi halk bireyleri sınıf bilinci kazanacak hedeflediğimiz yeni düzenin kültürü, yaşam biçimi, toplumsal organlarının alt yapısı şimdiden oluşturulmaya başlanacaktır. Bugünden yapılacak işler var derken gerçekleştirmeyi hedeflediğimiz en önemli konu bu siyasal bilinç ve kültürü bugünden kazanmaya ve yaşama geçirmeye yöneliktir. Bu şimdiden yaşama geçireceğimiz insanın eğitim ve dönüşüm sürecidir.

Bugün insanlığın ulaşabileceği en özgür ve adil toplum düzeni olarak Komünizm'i kurmak, dünden daha da önemle hedeflenmesi gereken bir amaçtır. Türkiye Komünist Partisi, kendi mücadele alanı olan Türkiye'de, bu onurlu uluslararası mücadelenin sınıfsal anlamda öncü politik gücüdür. Tüm dünyada işçi sınıfı ve ülkelerin Komünist Partileri ile uluslararası dayanışma içinde bu mücadelesini sürdürmektedir. Uluslararası sermaye sınıfı, burjuvazi, milyarların sömürülmesi, yoksullaşması ve ölmesine karşın, milyonların, milyarların insanca bir düzenine kuşkusuz ki razı olmayacaktır. Buldukları ülkeleri ve dünyayı kendi amaçları doğrultusunda yönetmeyi sürdürmeyi isteyecektir. Ülkemizdeki işbirlikçi oligarşi de bunun için direnecektir. Komünistleri kötüleyecek, bizlere karşı direnecek, bizi yok etmeye çalışacaktır. Bugün yaptığı da bundan başka bir şey değildir. Bu nedenle bizim mücadelemiz de zorlu bir mücadeledir ama kesinlikle başarıya ulaşacaktır.

Sömürenlerin değil sömürülen ve ezilenlerin, savaş çığırtkanlarının değil barıştan yana olan ezici çoğunluğun zaferi hayal değildir. **Güneşli bir Türkiye ve Dünya mümkündür.**

III. GİRİŞ

Türkiye Komünist Partisi, Türkiye'nin en eski partisidir. Kemalistlerin henüz İngiliz emperyalistleri ile uzlaşmasından önce başlatılan Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın ateşleri içinde ve Rusya'da Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin etkileri altında, 10 Eylül 1920 yılında kuruldu.

Türkiye Komünist Partisi'nin kurucuları, ilk Genel Başkanı Mustafa Suphi, ilk Genel Sekreteri Ethem Nejat ve aralarında Merkez Komitesi üyelerinin de bulunduğu toplam on beş yoldaşımız, 23 Nisan 1920'de yeni kurulan Birinci Meclis ve Mustafa Kemal ile görüşmek için Ankara'ya giderken, 28-29 Ocak 1921 gecesi, Kemalist burjuvazinin cellatları tarafından Karadeniz'in derin sularında boğularak katledildiler.

Komünistlerin ülkede ve Birinci Meclis'te istenmemelerinin nedeni 29 Ekim 1923'de "Cumhuriyetin İlanı" olarak duyurulan, 1921 Anayasasını yok sayan ve milliyetçi, ırkçı, işçi sınıfı ve halklar düşmanı 1924 Anayasası'nın planlanmasıydı. TKP'nin Birinci Programı, 1921 Anayasası ve Birinci Meclisi dikkate alan, onların demokratik içeriğini sosyalizme doğru büyütmeyi hedefleyen bir programdı.

Mustafa Suphi önderliğindeki Türkiye Komünist Partisi, Kafkasya'da Türkiyeli komünistlerden oluşturulan Kızıl Alaylar ile emperyalist, işgalci güçlere karşı yürütülen Ulusal Kurtuluş Savaşına katılmaya geliyorlardı. Kızıl Alaylar, Yeşil Ordu birlikleri ve bölgelerde oluşturulan Komünist Birlikler ile cephelerde yer alacaklardı.

Türkiye Komünist Partisi, Türkiye burjuvazisinin İngiliz emperyalizmi ile uzlaşmasını engellemek, Ulusal Kurtuluş Savaşını, Toplumsal Kurtuluş Savaşına yükseltme amacını güdüyordu. İşbirlikçi Kemalist burjuvazinin amacı ise, TKP'nin bu politikasını boşa çıkarmak idi. Mustafa Suphi, Ethem Nejat ve yoldaşlarımızın katli de, Kızıl Alayların Anadolu topraklarına girişinin önlenmesi de, Türkiye Komünist Partisi'nin 12 Eylül 1922'de yasaklanması da bu amaca hizmet eder.

Türkiye Komünist Partisi üzerindeki resmi yasak 1922 yılından beri süregelmektedir. Türkiye Komünist Partisi burjuvaziden yasallık dilenmemektedir. **Türkiye Komünist Partisi bu yasağı fiilen kıracak** ve bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da işçi sınıfımızın ve emekçi halklarımızın nezdindeki meşruiyetine dayanmayı temel alacaktır.

Türkiye Komünist Partisi'nin tarihi, cesaret, yiğitlik ve kahramanlık tarihidir. Partimiz, Mustafa Suphilerden başlamak üzere daha sonraki derin gizlilik koşullarında, katledilen, tutuklanan, insanlık dışı işkencelerden geçen, sürgünler yaşayan, bu koşullarda, yüksek komünist ideallere bağlı kalarak kahramanca mücadele eden yoldaşlarımızın omuzlarında yükselmiştir.

1950'li, 70'li ve 80'li yıllarda tabutluklarda direnen, işkencehanelerde ve mücadeleler içinde, sokaklarda, alanlarda katledilen yoldaşlarımız Türkiye Komünist Partisi'nin onurudur. 1982 yılında, faşist diktatörlüğün sorgu odalarında, sır vermeden canını veren, komünist onuru ayakta tutan, Merkez Komite üyemiz **Deniz** yoldaşımız (Mustafa Asım Hayrulloğlu), 10 Ekim 2015 Ankara Katliamı'nda can veren Merkez Komite üyemiz **Kadri Erol** yoldaşımız (Kemal Tayfun Benol) Partimizin onurlarıdır.

Bu Program, Türkiye Komünist Partisi'nin beşinci programıdır. **Birinci Program;** 1920 yılında partimizin kuruluşunda kabul edilen programdır. Birinci Program, Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin etkileri altında ve Ulusal Kurtuluş Savaşı koşullarında yazılmış programıdır. **İkinci Program;** 1926 yılında, partimiz yasaklandıktan sonra, yeni koşullara uygun olarak, temelde önüne emperyalizm ile işbirliği yapan Kemalist CHP iktidarına karşı mücadeleyi ele alan programdır. **Üçüncü Program;** 1974 yılında yayınlanmış, partimizin İsmail Bilen yoldaş önderliğinde gerçekleştirdiği 1973 Atılımı'nın eseridir. Ülkede yükselen sınıf savaşımının ve uluslararası alanda keskinleşen sınıf çatışmasının gereklerine göre hazırlanmıştır. **Dördüncü Program;** 1983 yılında, askersel faşist diktatörlük ve partimize yönelik operasyonlar döneminde kabul edilmiştir, faşist diktatörlüğe karşı mücadele programı olarak bağışlanmıştır.

Parti tarihimizin kimi dönemlerinde, belge ve politikalarında Kemalizmin, reformizmin ve sağa kaymanın etkileri görülmektedir. Bu etkiler, Mustafa Suphi ve yoldaşlarının katlinden sonra, Şefik Hüsnü çizgisinin Kemalist etkilerinden kaynaklanmaktadır. Aynı çizginin bir ifadesi olan Dr. Hikmet Kıvılcımlı ve Mihri

Belli'nin etkilerine 1973 Atılımında İ.Bilen yoldaş önderliğinde son verilmiştir. İ. Bilen yoldaşın, 1983 yılında ölümünden sonra partimizi likidasyona dek sürükleyen Haydar Kutlu (Nabi Yağcı) yönetimindeki Merkez Komite, bu eğilimleri tekrar güçlendirmeye çalışmıştır.

Partimizin tarihi olumlu ve olumsuz yanlarıyla, ideolojik, politik ve örgütsel alanda bir bütündür. En ağır ihanetler de, en şanlı kahramanlık örnekleri de Parti tarihimizin bize bıraktığı bir mirastır. Parti tarihinde rol üstlenmiş her birey bu tarihin bir parçasıdır, yok sayılamaz. Parti tarihindeki tüm inişler çıkışlar, provokasyon ve likidasyonlar bir gerçektir. Bu olgular var olduğu için geçmişte ve günümüzde Parti tarihinin farklı dönemlerinde, her defasında “tekrar ayağa kalkmak”, “yeniden örgütlenmek”, “dağılan örgütleri tekrar oluşturmak”, “likidasyona son vermek” olgularından söz etmek durumunda kalınmıştır ve kalınmaktadır.

Kimi dönemlerde Kemalist çizginin partimizdeki etkinliği, dahili olgular kadar Komintern ve SSCB, dolayısıyla SBKP dış politikası gibi olgular ışığında da ele alınmalıdır. Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin kuruculuğu ve sınıf düşmanı emperyalizm ile uluslararası alanda yürütülen keskin sınıf mücadelesi, Türkiye'nin, jeopolitik konumu temelinde ele alındığında Türkiye'de işçi sınıfının politik mücadelesinin gelişmesinin aleyhinde kimi sonuçların gerçekleşmesine de sebep olmuştur. Kuşkusuz ki işçi sınıfının mücadelesinde genelin çıkarları özelin çıkarlarının üstündedir, onun için bu görüşümüzü sadece bir tespit olarak belirtiyoruz. Ancak, bazı dönemlerde parti yönetimlerinin gerekli görüş ve müdahaleleri gerçekleştirememeleri ve bunun sonucunda oluşan ideolojik, politik ve örgütsel hasar ve kayıplar parti tarihimiz açısından yaşanmış bir gerçekliktir. Partimizin bundan sonraki dönemde yürüteceği tarih çalışması parti tarihimizden gerekli ders ve deneyleri çıkarmamız açısından önem arz etmektedir. Partimizin tarih çalışması, komünizme inancı kalmamış, burjuva ideolojisinin etkisinde olan unsurların değil, ancak ve ancak Partimizin, yani komünizme ve partili mücadeleye inancını koruyan ve tarihi bu doğrultuda bir mücadele silahı olarak gören inançlı kadroların işi olmalıdır. Tarih çalışması sınıfsal ve partili bir çalışmadır, tarafsız olamaz.

1990'larda gerek Partimizde, gerekse dünyada yaşanan örgütsel ve politik likidasyon, esas olarak, daha önceleri başlamış olan ideolojik revizyon sürecinin pratikteki doğal sonucudur. Her likidasyon, özü ve başlangıcı itibarıyla ideolojiktir; ve yaşamış olduğumuz likidasyondan çıkmanın yolu da Marksist Leninist bir ideolojik hattı güçlendirmekten geçer. Söz konusu olan Marksist Leninist ideolojinin yenilgisi veya aşılması değil, ideolojinin revizyonunun ve deformasyonunun aşılması, Marksist Leninist teorinin, onun ilkelerine, sınıfsal ve devrimci özüne sadık kalarak, çağımızdaki yenilikleri kapsayacak şekilde geliştirilmesidir.

Bu çerçevede, Partimizin likidasyonuna son verme sürecinin yönetimi ile görevlendirilen Geçici Merkez Komitesi ve kadroları, ilkesel olarak tüm Kemalist, liberal ve reformist eğilimlere kapıyı kapatmıştır. Parti Yönetimimiz, Mustafa Suphi'lerin, Ethem Nejat'ların, Nazım Hikmet'lerin, Reşat Fuad'ların, Yakup Demir'lerin, Aram Pehlivan'ların, İsmail Bilen'lerin, Bolşevik, Kominternci, Leninci hattının temsilcisidirler.

Türkiye Komünist Partisi, **Beşinci Programı** ile eline güçlü bir silah almıştır. Bu Program doğrultusunda geliştirilecek politikalar ile donanacak parti örgüt ve kadrolarımız, ülkemizdeki burjuva iktidarına devrimci yoldan son vererek, işçi sınıfının ve sömürülen tüm emekçi halkların iktidarını kurma yeteneğine sahip olacaktır.

Türkiye Komünist Partisi'nin programının genel çerçevesini ve temel ilkelerini, **Karl Marks ve Friedrich Engels** tarafından hazırlanan, ilk defa 21 Şubat 1848 yılında yayınlanan “**Komünist Parti Manifestosu**” oluşturmaktadır. Bu çerçeve, **Lenin** tarafından geliştirilen, Parti teorisi, Devlet teorisi, Proletarya Diktatörlüğü ve Emperyalizm Teorisi ile tamamlanmıştır. **İşçi sınıfının Marksçı-Leninci teorisi, dünyada bilim özelliği taşıyan tek dünya görüşüdür.** İşçi sınıfının dünya görüşü, tüm sosyal ve fen bilimlerinin bir sentezi olarak, doğadaki olgu ve dinamiklerin toplumsal yaşamdaki etkileri ve izdüşümleri temel alınarak geliştirilmiştir. Marksist Felsefe, Marksizmin Ekonomi Politikası ve Bilimsel Komünizm kuramları, işçi sınıfının dünya görüşünün, biliminin, bileşen temel öğeleridir. Biz bu dünya görüşünü Marksizm-Leninizm olarak veya İşçi Sınıfının Bilimsel Dünya Görüşü olarak nitelendiriyoruz.

Karl Marks ve Friedrich Engels, Komünist Partisi Manifestosu'nda, “... **bugüne kadarki toplumların tarihi, sınıf savaşlarının tarihidir ...**” derler. Bugün için de geçerli olan bu tespit, sınıf savaşımında

proletaryanın, burjuvazinin iktidarını yıkana ve artı-değer sömürsünü ortadan kaldırıana dek emek-sermaye çelişkisinin toplumların temel çelişkisi olduğunun ifadesidir. Bu çelişkiyi ortadan kaldırmak, sömürüye son vermek için komünistlerin görevi, bu bilinci işçi sınıfına taşımak, sınıf savaşımını yükseltmek, devrimin ordusunu hazırlamak ve burjuvazinin iktidarını yıkmaktır.

Türkiye Komünist Partisi, günümüz koşullarında, uluslararası ve ülkedeki durumu analiz ederek, enternasyonal bir mücadele olan, proletaryanın politik mücadelesine, kendi sorumluluğu alanındaki coğrafyada yapacağı katkıları TKP 7. Kongresi tarafından onaylanan bu Program ile belirlemiştir.

IV. ÇAĞIMIZIN KARAKTERİ VE ULUSLARASI DURUM

Çağımız, Rusya’da 1917 yılında gerçekleşen, Büyük Sosyalist Ekim Devrimi’nin ile başlayan **“Kapitalizmden Sosyalizme Geçiş Çağıdır”**. 1991’de Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği, Demokratik Almanya Cumhuriyeti, Bulgaristan Halk Cumhuriyeti, Macaristan Halk Cumhuriyeti, Çekoslovakya Sosyalist Cumhuriyeti, Romanya Sosyalist Cumhuriyeti, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti, Yugoslavya Sosyalist Federal Cumhuriyeti ve Polonya Halk Cumhuriyetinde iktidarların uluslararası ve ulusal, karşı-devrim komplosu tarafından yıkılması bu gerçeği değiştirmiyor. **Emperyalizm döneminde, yani günümüzde, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı olgusu bir yasallıktır. Belirleyici olan ulusal ve uluslararası anlamda öznel koşulların bu nesnelğe uygun olarak geliştirilmesidir.**

Partimiz, Sovyetler Birliği ile Sosyalist Topluluk Ülkelerinde gelişen ve sosyalist iktidarların yıkılması ile sonuçlanan karşı-devrimin iç ve dış faktörlere dayalı olduğunu, diğer Sosyalist Topluluk Ülkelerindeki olumsuz gelişmelerin Sovyetler Birliğindeki gelişmeler tarafından tetiklendiğini tespit ediyor.

Emperyalist-Kapitalist Sistem, 1917 Sosyalist Ekim Devriminin etkisinden itibaren, ilk başta Sovyetler Birliği, sonra da diğer Sosyalist Topluluk üyesi ülkelere, dünya devrimci sürecinin bir bileşeni olan, Ulusal Kurtuluş Hareketleri ve Kapitalist Ülkeler İşçi Sınıfı Hareketlerine karşı, onları boğma ve yok etme girişimini elden bırakmamıştır. Bu amaçla, politik, ekonomik, ideolojik ve askersel her yöntemi kullanmıştır. İkinci Dünya Savaşında faşist Alman ordularının **Stalin** yoldaşın önderliğinde **Sovyet Kızıl Ordusu** tarafından yenilmesini, bunun akabinde Doğu Avrupa’da, süreç içinde sosyalizm kuruculuğuna yönelen Halk Demokrasilerinin oluşmasını, Asya, Afrika ve Latin Amerika’da ulusal kurtuluş hareketlerinin gelişmesini ve ülkeler bazında başarılar elde etmesini, Çin, Vietnam ve Küba’da sosyalizme yönelen devrimlerin gerçekleşmesini hiç bir zaman hazmedememiştir. Yetmişli ve seksenli yıllarda dünyayı bir nükleer savaş tehlikesinin eşliğine getirmiştir.

Sınıf karşıtlarımızın işçi sınıfı iktidarlarını ve halk demokrasilerini boğmak, mücadelesini yok etmek için her yolu denemeleri kendi açılarından anlaşılmalıdır. Belirleyici olan, işçi sınıfının politik güçlerinin ve sosyalist gelişme yolundaki ülkelerin iktidarlarının bu girişimlere nasıl yanıt verecekleri, uluslararası alanda sınıf savaşımının stratejisini nasıl hayata geçireceklerine bağlıdır. Bu anlamda değerlendirildiğinde, söz konusu karşı-devrim sürecinde, iç faktörlerin dış faktörlerden daha belirleyici olduğunu tespit edebiliyoruz.

Karşı-Devrim’in başarılı olmasına neden olan iç faktörleri üç temelde ele almak mümkündür. **Birincisi;** Sovyet devriminin önderi **Lenin**’in ölümünden sonra **Stalin** tarafından sürdürülen sosyalizmin kuruluşu ve savunulması politikalarının Bolşevik çizgisi, Stalin’in ölümünden sonra kırılmaya uğramıştır. Sovyetler Birliği Komünist Partisi-SBKP’nin 1956 yılında gerçekleştirdiği XX.Parti Kongresi ile başlayan kırılma, revizyonist politika ve uygulamalardır. Bunun sonucunda hem içte, proletarya diktatörlüğünün yapısı deformasyona uğramış ve uygulamalarda yanlışlıklar baş göstermiştir, hem de SBKP bürokratikleşmiş ve parti içinde anti-parti, anti-komünist unsurların gelişmesine yol açmıştır. Fakat bu olguya ilave olarak şöyle bir durum da var ki, bu da İç Savaş koşullarında Mart 1921’de gerçekleştirilen Rusya Komünist Partisi (Bolşevik) 10.Kongresi’nde Parti MK ve PB’da varolan farklı görüşlerin ifadelerinin ve Lenin döneminden beri var olan Platformların yasaklanmasıdır. Lenin döneminde kendisinin MK ve PB’da kimi zaman azınlıkta kaldığı biliniyor. Farklı yaklaşım ve görüşlerin dinamik birliğinin 1921’den sonra ortadan kalkmış olması olumsuz sonuçlar doğurmuştur. Bu olguya da bugünden bakıldığında Parti’nin daha sonraki süreçlerinde ciddi ideolojik, politik ve örgütsel zaafiyetler yarattığını tespit ediyoruz. **İkincisi;** Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği’ne adını veren, İşçi-Köylü-Asker Sovyetlerinin süreç içinde niteliklerini yitirmeleri, SBKP’nin politik görevleri ile Sovyetlerin görevlerinin arasındaki sınırların ortadan kalkması, Partinin toplumsal yaşamın her alanında Sovyetlerin yerini alması gerçeğidir. Böylece sosyalist demokrasinin parti faaliyetlerini denetleyici işlevi ve aynı zamanda tersinden Partinin Sovyet toplumunu yönlendirici öncü rolü ortadan kalkmıştır. Devletin yönetim organları olması gereken Sovyetler ve onların en üstte ifadesini bulan Yüksek Sovyet Prezidyumu yerine yönetim ve denetim tamamen Partinin kontrolünde olmaya dönüşmüştür. **Üçüncüsü;** ise birinci ve ikinci sebebe bağlı olarak, toplumda sosyalist devlet, parti ve üretim araçlarına karşı baş gösteren deformasyon ve yabancılaşmadır. Bilimsel alanda çok ileri mevziler kazanılmasına rağmen sosyalist ekonominin planlama ve üretim süreçleri alanında yaşanan deformasyon ile tıkanıklık ve durağanlaşma toplum yaşamını olumsuz yönde etkilemiştir.

Toplum, tüm damarlarına kadar bu olumsuz gelişmelerin etkisinde kalmış, çarpık gelişmiş ve sosyalist düşünceler toplum nezdinde değer yitirmiştir. Uzun bir dönemi kapsayan bu süreç, toplumu, karşı-devrim girişimlerine karşı direnecek, sosyalizmi savunacak bir toplum olmaktan çıkarmıştır. SBKP MK'nin, PB'sunun ve Genel Sekreteri'nin aldığı yanlış kararlar ve uygulamaları eleştirecek, önleyecek, direnecek bir Sovyet örgütlenmesi ortadan kalkınca Ağustos 1991'de tüm Sovyet toplumu karşı-devrime teslim olmuştur.

Politik, ideolojik, ekonomik ve kültürel olarak toplumun her alanını olumsuz olarak etkileyen bu gelişme, sorunların artması ile uluslararası alanda sınıf savaşımının gereklerinin de yerine getirilmemesini de beraberinde getirmiş ve başta ABD olmak üzere, emperyalist merkezlerle uzlaşma politikasına dönüşmüştür. Emek-sermaye çelişkisinin uzlaşmaz çelişki olmadığı ve emek-sermaye çelişkisi kadar "global sorunlar ile insanlık arasındaki çelişkilerin" de en az emek-sermaye çelişkisi kadar temel olduğu "teorisi", "insanlığı tehdit eden barış meselesinin çözümü için sınıf karşıtı ile de uzlaşmaya girilmesi gerektiği, aksi taktirde sosyalizmin de insanlık için bir kazanım olmayacağı, çünkü dünyanın yok olacağı" tezi bu sürecin politikasını belirlemiştir.

Anti-Parti unsurların Parti ve Devletin kilit noktalarını ele geçirip yerleşmesi ile sonuçlanan bu uzun süreçler, o dönemde dünya yer küresinin üçte birini kapsayan Dünya Sosyalist Sistemi'nin, Reel Sosyalizmin yenilgisi ile sonuçlanmıştır.

Uluslararası işçi sınıfı hareketinin en önemli kazanımı olan, Büyük Ekim Sosyalist Devrimi ve Sovyetler Birliği'ne karşı tavır Türkiye Komünist Partisi'nin kuruluşundan beri tarihinin her aşamasında mihenk taşı olmuştur. TKP, bir dünya partisi niteliğinde olan Komintern'in Türkiye Seksiyonu olarak kurulmuştur. Komintern sonrası da SBKP ile kardeşçe bağlar içinde olan Partimiz, Proletarya Enternasyonalizmi ve Marksçı-Leninici ilkeler gereği, tüm dalgalanmalara, olumsuz gelişmelere karşı Sovyet Devrimi ve Sovyet Ülkesini sonuna kadar savunmuştur. Bu duruş, doğru ve ilkesel bir duruştur. Ne ki, SBKP'nin geliştirdiği çizgi diğer kardeş Komünist Parti yönetimlerinde olduğu gibi, Partimizin yönetiminde de olumsuz etkilere neden olmuştur. Sovyetler Birliği'nin uluslararası alana yönelik devlet politikası ile ülkelerdeki Komünist Partilerin ve hatta tek tek Sosyalist Ülkelerin politik yönelimleri her zaman uyumlu olmamıştır. Ancak hiç bir KP yöneticisi veya Sosyalist Ülke yöneticisi, SSCB ve SBKP yönetiminin bu denli sinsi bir sosyalizme ihanet politikası güdebileceğinden yola çıkmamıştır. Partimiz, bu olumsuz gelişmelerden dolaysız olarak etkilenmiş ve bu sebepten dolayı da kendi pratiği ve tarihini değerlendirirken geçmişi ile hesaplaşarak bugünlere gelmiştir. Günümüzde olsa SSCB ve SBKP'ye karşı yine aynı ilkesel duruşu sergileyecek olan Partimiz, veri olarak Lenin ve Stalin yoldaşların SBKP ve SSCB önderliği döneminde uygulanan, ilkesel ama özgür tartışma temelinde, demokratik merkezîyetçilik ilkesinin, disiplin ve eleştiri-özeleştiri ilkeleri ile birlikte uygulanması konusundaki hassasiyet ve girişimlerini, kardeş Komünist Partiler arasında olması gerektiği gibi uygulardı. Reel politikalar temelinde oluşan görüş farklılıkları, bilimsel temelde ve günümüzün görevlerinin pratiğine uygun olarak dürüstçe tartışılmalı ve sonuçlar çıkarılmalıdır. Yaşanan acı deney bize, Komünist Partilerin kendi aralarındaki görüş farklılıkları ve sorunları karşılıklı saygı ve ilkeler temelinde tartışma zorunluluğunu öğretmiştir.

Türkiye Komünist Partisi bu yenilgiyi geçici bir politik yenilgi ve gerileme olarak nitelendirmektedir.

1871 Paris Komünü deneyi 72 gün sürmüştür. 1917 Büyük Sosyalist Ekim Devrimi deneyi ise 74 yıl dünyadaki tüm dengeleri değiştirmiştir. Sovyet deneyimi, dünyada etkileri hiç bir zaman silinmeyecek nitelikte olumlu izler bırakmıştır. Bir o kadar da zengin bir deney hazinesidir. İnsanlığın, işçi sınıfının öncülüğünde baskı ve sömürüden kurtuluş mücadelesi için ders çıkarılması gereken olumsuz etkenlerin olduğu, ancak ilham kaynağı olan olumlu yanların ağırlıkta olduğu bu deney, işçi sınıfına bundan sonraki mücadele süreçlerinde daha iyisini yapabilmek için yol gösterici olacaktır.

İşçi sınıfının sosyalizm mücadelesini saptırmak, reformizme indirgemek ve liberalleştirmek için görev başında olan sağ ve "sol" güçler, Marksizm-Leninizm'in bilimsel olarak yanlışlığından kaynaklandığını ve sosyalizmin, komünizmin gerçekleştirilemeyecek olduğunu ispat etmek için bu yenilginin **ideolojik bir yenilgi** olduğunu savunmaktadırlar. ABD'deki anti-komünist düşünce kuruluşu ve enstitülerin bu yöndeki çalışmaları uluslararası alanda olduğu gibi ülkemizde de yaygınlaştırılmaya çalışılıyor. Türkiye Komünist Partisi tüm bu karşı-devrimci düşüncelere karşı ideolojik mücadeleyi ardıcıl olarak örgütlemekle kendini yükümlü görmektedir. Dünya Komünist Hareketi'nin genelinde olduğu gibi, Türkiye Komünist Partisi'nde de 1991'deki tasfiyenin ve çöküşün kaynağı Marksist-Leninist ideolojinin yenilgisi değil, kökü eskiye uzanan bir ideolojik revizyon sürecinin giderek güçlenip KP politikalarında yarattığı çarpıklık ve sapmadır.

Günümüzde hala sömürünün kaynağı mülkiyet sorunudur. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet kalkmadığı ve artı-değer sömürüsüne son verilmediği sürece işçi sınıfı her zaman sömürülen ve ezilen bir sınıf olarak kalacaktır. Bu düzeni değiştirmek ancak onu yıkmak ve yerine işçi sınıfının politik iktidarını, proletarya diktatörlüğünü (sosyalist demokrasiyi) kurmak ile mümkündür. Bu da ancak Marksçı-Leninci dünya görüşü doğrultusunda gerçekleştirilebilir.

Uluslararası alanda komünist güçlerin mevzii kaybetmesi sonucunda başta ABD olmak üzere emperyalizm dünyada istediği gibi hareket etmeye başladı. Dünyanın siyasi ve coğrafi haritasını yeniden düzenleme yoluna koyuldu. Ne ki bu önlemlerin tümü kapitalist-emperyalist sistemin özünü değiştirmiyor. Kapitalizm dünya çapında sürekli bir kriz ortamındadır. Doksanlı yılların krizi, çok daha ağır sonuçları ile 2000’li yıllarda doruğa ulaştı. Kapitalist sistemin yapısal krizi sürekli bir emare olarak artık önüne geçemeyecekleri bir hal aldı. **Lenin, “Kapitalizmin en üst aşaması Emperyalizm” eserinde, emperyalizmi ekonomik anlamda can çekişen kapitalizm olarak niteler.** Kapitalizm, can çekişirken ömrünü uzatabilmek için, sömürü oranını artırmaya ve dolayısıyla yayılmacılık, baskı ve saldırganlığını sınıfsal karakterine koşut olarak geliştirmeye mahkumdur. 11 Eylül 2001 provokasyonunu gerekçe göstererek dünyanın farklı bölgelerini; ama özellikle Yakın-Doğu, Orta-Doğu ve Kuzey Afrika’yı kan gölüne çeviren emperyalizm, bu yöntem ile yaşamaya çalışıyor. Ulusların arasında savaşları körüklemek yeterli gelmediği için din ve mezhep savaşlarını körüklüyor. Özünde, sınıfsal olan amaçlarına ulaşmak için bu olguları, halkları karşı karşıya getirmek ve bölmek için kullanıyor, savaş ocakları körüklüyor.

Böyle bir süreçte işçi sınıfının uluslararası boyutta sınıf mücadelesi çok daha fazla önem kazanıyor. Emperyalizm bir yandan ekonomik olarak neo-liberal politikalar, diğer yandan siyasi olarak işçi sınıfı hareketi içinde reformist akımları destekleyip güçlendirerek devrimci atılımların önünü kesmeye çalışıyor.

Bu koşullarda **Türkiye Komünist Partisi** ve **Uluslararası Komünist Hareketin** önünde duran en önemli güncel görev, **Marksçı-Leninci** ilkeler temelinde, teoride, ideolojide, politikada ve pratikte eylemliliğini geliştirmektir. Reformizmin, revizyonizmin ve oportünizmin her türüne karşı mücadele böyle dönemlerde özel bir önem kazanıyor. Baskı ve sömürüye son verecek tek yöntem, işçi sınıfının politik öncülüğünde gerçekleştirilecek sosyalist devrimlerdir. Günümüz koşullarında proletarya enternasyonalizmi ilkesinin uygulanması, mücadelenin uluslararası boyutu ele alındığında geçmişe göre çok daha büyük bir önem kazanmıştır. O gün, öncelikle, dünya proletaryasının en büyük kazanımını korumak ve geliştirmek için Sovyet ülkesi temelinde geliştirilen enternasyonalist dayanışma, Uzak-Doğu, Afrika, Latin Amerika halklarının özgürleşmesinde ne denli belirleyici bir rol oynamışsa, bugün de bu yakıcılığını korumaktadır. Dünya Komünist Hareketi’nin bir ideolojik ve örgütsel merkeze günümüz koşullarında sahip olmaması, Komünist Partiler arasında kimi konularda görüş farklılıklarının oluşmuş olması, ancak en önemlisi, proletaryanın uluslararası alanda mücadelesini güçlendirmesi zorunluluğu bu konuda adımlar atılmasını gerekli kılmaktadır. Emperyalist sömürü ve saldırganlığın geldiği yeni aşama, Marx ve Engels’in öngördüğü şekilde sermayenin uluslararası örgütlülüğü, Türkiye Komünist Partisi’ne göre **Komünist Enternasyonal** tarzı uluslararası, ancak farklı nitelikte bir merkezin örgütlenmesini dayatmaktadır. Günün görevlerine yanıt verecek ve geçmiş hatalardan sonuçlar çıkaracak yeni bir Komünist Enternasyonal’in gerçekleşmesi yeni devrimci kazanımlar ile sıkı sıkıya ilişkilidir. Salt bir ihtiyaç olduğu için veya istem olduğu için gerçekleşmesi mümkün değildir. Günümüzde “İşçi ve Komünist Partileri Uluslararası Buluşmalarında” yaşanan, önemsiz olmayan farklı görüşlerin tartışılarak sonuca ulaştırılamaması ve Buluşmalar sonucunda bir Ortak Açıklama dahi kaleme alınamaması bunun somut göstergesidir. Uluslararası alanda devrimci bir sıçrama ve kazanım bu sorunu çözmek için ilk adım olacaktır.

Sermayenin uluslararası örgütlenmesi, emperyalist merkezlerde ulusal sermayelerin ve ona karşı ulusal çapta sınıf mücadelesinin yükseltilmesinin önemini azaltmıyor. Tam tersine emperyalistler arası çelişkilerin, Lenin’in Emperyalizm yapıtında da altını çizdiği gibi, savaş da dahil, aralarındaki çelişki ve rekabeti çözmeye mücadeleleri, işçi sınıfının ulusal çapta sınıf mücadelelerini güçlendirmesini ve her bir ülkede burjuva iktidarı ile savaşımı gerekli kılıyor. Partimiz, bu anlamda ulusal bir mücadeleyi yadsıyan ve “küreselleşme”, “globalizm” adı altında emperyalizmin karakterini çarpıtan, onu “ultra emperyalist” gibi Kautskici veya o görüşlerin bugünkü nitelemesi olan, “kolektif emperyalizm”, “üst emperyalizm”, “trans-kapitalizm” gibi teorik-ideolojik sapmalara veya anti-emperyalist mücadelenin devrimci hareketin gündemindeki önemini inkar eden sekter, neo-troçkist yaklaşımlara karşıdır. Lenin’in, Emperyalizm çalışmasında dile getirdiği teorik açıklamalar bugün geçerliliğini korumaktadır ve Komünist Partilerin, uluslararası durumu irdelemelerinde ve ulusal çapta mücadelelerinin stratejik hedeflerini belirlemede temel alınmalıdır.

Uluslararası Komünist Hareketin Türkiye’deki müfrezesi olan Türkiye Komünist Partisi, gerek 105 yıllık savaş tarihinden, gerekse de 74 yıllık Reel Sosyalizm deneyinden gerekli dersleri çıkararak sürmekte olan sınıf savaşımına daha etkin müdahalede bulunmak ve uzak olmayan gelecekte somut sonuçlar almak için üzerine düşen görevlerinin bilincindedir.

Partimiz teorik anlamda günümüz sınıf mücadelelerine ilişkin bir saptama yapmaktadır. **Marks ve Engels** yaşadıkları dönemde bir **dünya devrimini** ve bunun merkezini de Batı Avrupa olacağını ön görmüşlerdi. İngiltere, Fransa, Macaristan ve Almanya’daki gelişmeler buna el vermedi. Lenin yaşadığı dönemde devrimin merkezini Batı Avrupa’dan Doğu’ya kaydığının tespitiyle Rusya’da devrimin gerçekleştirilmesinin önderi oldu. Rusya’daki Büyük Ekim Devrimi’nden sonra özellikle koşulların olgunlaştığı Almanya’da devrim olacağını ön gördü, fakat bilindiği üzere Almanya’daki devrim burjuvazi tarafından kanla bastırıldı. Emperyalist burjuvazi sadece Almanya devrimini bastırmakla kalmadı, Rusya’da gerçekleşen devrimi de boğmak için her yöntemi kullanmaya başladı. Rusya’da devrim sonrası yıllarca süren kanlı iç savaşın ve otuzlu yılların ortasına kadar süren emperyalist devletlerin ordularının Sovyet topraklarındaki işgalleri bundan kaynaklanmaktadır. **Lenin** bu gerçek karşısında devrimi korumak ve ilerletmek adına **tek ülkede sosyalizm** görüşünü ortaya koydu ve **Komintern** vasıtasıyla da bütün dünya devletlerinde seksiyonlar biçiminde Komünist Partiler kurularak devrimci sürecin uluslararası alanda genişlemesini ön gördü. Keza, Lenin’in ölümünden sonra olsa dahi, uluslararası emperyalist güçler Rusya iç savaşından sonuç alamayacaklarını anlayınca Almanya’da Hitleri iktidara getirip faşizmi kurumsallaştırıp Sovyetler Birliği’ni işgal etmek, yıkmak ve parçalamak için 2. Dünya Savaşı’na yol verdiler. Lenin’in ölümünden sonra **Stalin** de bunun bilincinde olarak Büyük Anayurt Savaşı ile hem Sovyet ülkesini korudu, hem de Hitler faşizmine son vererek Doğu Avrupa’da bir dizi Halk Demokrasisi devletlerinin oluşmasını sağladı ve en önemlisi savaşın çıkış noktası olan Almanya’nın “Sovyet İşgal Bölgesi” olan bir yarısi Demokratik Alman Cumhuriyeti olarak kuruldu. Dolayısıyla **Stalin**, tek ülkede sosyalizm görüşüne bağlı kalarak ama onu dünya çapında adım adım genişleterek bir **Dünya Sosyalist Sistemi** oluşturma stratejisi izledi. Bunda başarılı da olundu. Çin devrimi, Küba devrimi ve Vietnam devrimi buna eklendi, Asya, Afrika ve Latin Amerika’da bir dizi devlet ulusal kurtuluş mücadeleleri sonucunda anti-kapitalist, kimisi de halk demokrasisi temelinde bir toplumsal yönelime girdiler. Böylece dünyanın üçte biri Dünya Sosyalist Sisteminin bileşeni oldu. 1990-91 karşı-devrimi ile bu sistemin tümü dağıldı. Emperyalizm tekrar dünyanın tek hakimi durumuna geldi. Sovyetler Birliği’ni oluşturan bir dizi Birlik Cumhuriyeti ayrıldı. Rusya Federasyonu’nda Putin döneminde, önceki on yıllık döneme göre, emperyalist yağma geriletildi ve devlet kapitalizmi egemen oldu. Kardeş Rusya Federasyonu Komünist Partisi, Rusya’da sosyalizmin alt yapısının var olduğunu ve bir toplumsal düzen değişikliğinin devlet organlarının alacağı kararlara bağlı olduğunu ve bu konuda kendilerinin çaba sarfettiklerini açıklıyorlar. Çin Halk Cumhuriyeti ve Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti KP’ler kontrolünde kapitalist üretim ilişkileri unsurlarının hakim olduğu, ancak ÇKP ve VKP’nin ifadelerine göre yeni koşullarda sosyalizmi kurmak için süreci yeniden başlattıklarını belirtiyorlar. İzlediğimiz kadar bu devletlerde devlet kapitalizmi uygulanmakta ama kardeş ÇKP ve VKP’nin açıkladıkları programlar doğrultusunda ülkelerindeki kapitalist ilişkileri tasfiye ederek sosyalizmi inşa etme yönünde ilerleyeceklerine inanıyoruz. ÇKP ve VKP yaşanan süreci “Sosyalist Pazar Ekonomisi” olarak niteliyorlar. Partimiz bu konuda her zaman eleştiri ve önerileriyle desteklerini sunacaktır. Gerek Çin, gerekse de Vietnam halkının devrimci mücadele sürecinde yaşadıkları deneyleri biliyor, komünist geleneklerine büyük değer veriyor ve sosyalizmi kurma iradelerine olan inancımızın tam olduğunu belirtiyoruz. Rusya, Çin ve/veya Vietnam’da sosyalizmin gelişmesine yönelik her gelişmeyi büyük bir coşku ile selamlarız ve böyle bir gelişmenin uluslararası alanda sınıf savaşımına nasıl bir itki sağlayabileceğinin bilincindeyiz.

ABD ve AB emperyalistleri ile İngiltere, Japonya, Kanada ve NATO içindeki diğer bağlaşıklarının izledikleri politikanın bölgesel savaş ocaklarını körükleme politikası olduğunu tespit ediyoruz. Nasıl ki **Lenin**, “**emperyalist savaşlar devrimlerin şafağıdır**” tespitini yapmış ve bu pratik tarafından doğrulanmışsa, günümüzde de “**bölgesel savaşlar bölgesel devrimlerin şafağı**” olabilir gerçeğinden yola çıkıyoruz. Bu önemli bir tespittir ve önümüzdeki mücadele süreçlerinde tartışılarak daha da olgunlaştırılacaktır. Bölgesel devrimlerin sınıf mücadelesine belirleyici bir açılım getireceği ön görüşünden yola çıkan partimiz, Türkiye’nin parçası olduğu Orta-Doğu bölgesinin bu konudaki önemini ve Türkiye ile Kürdistan birleşik devriminin bölge devrimi açısından yaratacağı doğrudan etkinin önemini altını çizer.

V. TÜRKİYE’NİN DURUMU

Türkiye, orta derecede gelişmişlikten, gelişmiş kapitalist bir ülke statüsüne geçme aşamasında bulunan, “eşik ülkesi” olarak nitelenen bir ülkedir. Ekonomik, politik ve askersel olarak emperyalist uluslararası örgütlerin bağımlı bir üyesidir. Aynı zamanda bölgesel emperyalist bir devlettir.

Türkiye’de devlet, işbirlikçi ve tekelci olup uluslararası tekellere bağımlı burjuvazinin hizmetindedir. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin devlet düzeyindeki bu örgütlenmesi sistemin temelidir. Devletin temel örgütsel ilkesi bu temelin olası tehlikelere karşı korunmasıdır. Tekelci kapitalizmin her sorunu tekelci devletin sorunudur. Tekelci kapitalizm kendini yeniden üretirken uluslararası ölçekte diğer tekellerle ilişkilere girer. Bu ilişkiler devletin de bağımlılığını pekiştirir. Sınıf karşıtlığı temelindeki bu örgütlenme statik değildir. Bu ilişkilerin aldığı her biçimin ortaya çıkardığı sorunları çözmek ve sınıf mücadelesinin ortaya çıkardığı tehditleri gidermek için her defasında kendini yeniden tarifler.

Tekelci burjuvazinin sınıf çıkarları ve bu çıkarları korumak için verdiği mücadele, devletin baskı ve ideolojik aygıtlarına, orduya, polise, bürokrasiye, hukuk sistemine, okullara, dini kurumlara, sağlık sistemine, kültüre damgasını vurur ve buralarda tariflenir. İktidar bu tariflenmenin aracıdır.

1919 yılında **Ulusal Kurtuluş Savaşı** olarak başlayan süreç, **1917 Büyük Sosyalist Ekim Devrimi**’nin başarısı karşısında, Türkiye’yi genç Sovyet Rusya’ya karşı kendi yanında tutmayı esas alan emperyalistlerin politikalarıyla uzlaşması ile sonuçlanmış ve Türkiye Cumhuriyeti’nin kuruluşundan itibaren emperyalizme göbekten bağlı bir niteliğe kavuşturmuştur.

Ekonomik olarak, bir yandan küçük üretici köylü tarımı geri bırakılmış, diğer yandan ise tarımın kapitalistleşmesi politikası izlenmiştir. Sanayii üretimi engellenmiş, montaj sanayine ağırlık verilmiş, yeraltı ve yerüstü doğal kaynaklarının ulusal olarak değerlendirilip ekonomiyeye kazanılması emperyalist güçler tarafından yasaklanmış, ancak kısmen kendi kontrollerinde ipotek altına alınmış ve işletilmiştir.

Türkiye’de uluslararası ve ulusal politik kaymalar doğrultusunda rejimin sürekli dizayn edilmesi amacıyla askeri, gerici, faşist darbeler ve rejimler defalarca uygulanmıştır. Türkiye Cumhuriyeti 1923’ten beri totaliter, diktatoryal, faşist diktatörlükler ile yönetilmiştir.

Türkiye, en büyük siyasi darbeyi 12 Eylül 1980 faşist diktatörlüğü ile yemiş, ülkede tüm muhalif güçler ezilmiş, işçi sınıfının politik ve sendikal örgütlenmesi, devrimci-demokratik yığın hareketleri ana hedef seçilmiştir. Bunun karşılığında geniş halk yığınlarını daha kolay etki altına alabilmek için en kapsamlı dinsel içerikli yapılanmalar sözde “laik” geçinen askerler tarafından yaşama geçirilmeye başlanmıştır. 1983’ler ile beraber temelleri 24 Ocak 1980 kararları ile atılan neo-liberal bir ekonomik sistem geliştirilmiş, bu yolla ülke ekonomisi göreceli olarak geliştirilmiş, yoksul geniş halk yığınlarını borçlandırmaya yönelik aldatıcı gelir artırımını ile manipüle edilerek toplumun hakları uğruna örgütlenmesi ve mücadelesi kırılmaya çalışılmıştır. Görece olarak geliri artan kesimler özünde borçlanma ekonomisi sayesinde gerçek anlamda daha da yoksullaşmışlar, zenginler ise servetlerine servet katmışlardır.

Neo-liberal ekonomik politikaların uygulanmaya başlanması ile finans kapital dengesiz ve aşırı olarak geliştirilmiş, finans alanında büyük bir spekülasyon ve rant ekonomisi yaratılmıştır. Türkiye’de, sanayi üretimine dayanmayan, ranta dayalı spekülasyon araçları temelinde hareketli bir pazar ekonomisini korumayı hedefleyen, neo-liberal bir ekonomik yapı oluşmuştur. Türkiye, istihdam sağlama açısından yeterlilik göstermeyen, gizli ve açık işsizliğin yaygın olduğu bir yapıya sahiptir. Araştırma, geliştirme ve yeni buluş alanında Türkiye alt düzeylerde seyretmektedir. Kamu İktisadi Teşekküllerinin ve devlet varlıklarının özelleştirilmesi ve uluslararası tekellerin hizmetine sunulmasıyla ülkede görece bir likidite sağlanmıştır. Türkiye ekonomisi, orta ve uzun vadede büyük krizlere gebe ve onların sonuçlarını kendi kaynakları ile aşamayacağı bir yapıya kavuşmuştur. İthalat ile ihracat arasındaki dengesizlik ve sonucunda oluşan cari açık bu ekonomik yapı ve kendi dinamikleri ile aşılamayacak durumdadır. MHP destekli faşist AKP Rejiminin “Şangay İşbirliği Örgütü” üyeliği konusunda spekülasyonlar geliştirmesi, yeni pazarlar yaratmak ve bu dengesizliği aşma amacına yöneliktir. Türkiye’nin Orta-Doğu ve Kuzey Afrika’ya, hatta Kafkaslar ve Balkanlara yönelik emperyalist yayılma politikaları yine bu yolla sorunlarını çözmeye yöneliktir. Türkiye ekonomisi, yabancı sermaye akışını da içeren spekülasyon finans sistemi, devlet olanaklarının talan ve rantı

temelinde gelişen yapı-inşaat sektörü ve Türkiye'nin jeopolitik konumundan kaynaklanan gayri meşru finansman kaynakları dahil, kayıt dışı sektörler vasıtasıyla ayakta kalabilmektedir. Türkiye ekonomisinin "gücü" resmi istatistiklere dayalı ekonomik verilerden çok, kayıtlara geçmeyen yasadışı gelirlere dayanmaktadır. Emperyalist-kapitalist sistemin uluslararası ekonomik krizleri karşısında, özellikle 2015 yılına kadar Türkiye ekonomisinin fazla etkilenmemesinin altında yatan gerçek neden budur. Bir diğer gerçek ise savaş ekonomisidir. Kürt özgürlük hareketi karşısında kırk yılı aşkın zamandır sürdürülen savaş, askeri-sanayi kompleksinin gelişimini sağlayarak sermaye için büyük bir yatırım alanı sağlamıştır. Aynı zamanda kamu kaynaklarını emen bu askeri-sanayi kompleksi hem kayıt-dışı ekonominin hem de devletin faşist siyasi karakterinin maddi temelidir.

Türkiye Cumhuriyeti kurulduğu günden itibaren Sünni-Müslüman olmayan dinsel toplumlara savaş açmış, Aleviler, Ermeniler, Rumlar, Asuri-Süryaniler ve Ezidiler akıl almaz ayrımcılık ve baskılara maruz kalmışlardır. Aleviler haricindeki dinsel toplulukların nüfusu bu uygulamalar sonucunda ciddi bir şekilde azaltılmıştır.

Türkiye'de Cumhuriyet kurulalı beri var olan en önemli toplumsal-politik sorunlardan birincisi Kürt halkını inkar, imha, yok etme ve sömürge politikasıdır. Kürt Özgürlük Hareketi'nin zorlu mücadelesi sonucunda bugün Kürt kimliği sözel olarak kabul edilir duruma gelmiştir. Ne ki, Kürt ulusunun, demokratik, siyasi ve kültürel hakları anayasal çerçevede garanti altına alınmamıştır. Bugün, Kürt ulusunun tanınması gerçeğinin kabulünü olağan bir olgu olarak gören CHP yönetimi, Cumhuriyetin kurucu partisi ve tek parti döneminin sorumluluğunu üstlenip politik özeleştiriyi yapmamaktadır. Kürdistan'ın "*mahrumiyet bölgesi*" ilan edilmesi, devlet memurlarının bugün bile hala "*doğuya sürgün*" ve "*mecburi şark hizmeti*" adı altında "*cezalandırılması*", "*Olağanüstü Hal Bölgesi ve Valiliği*" adı altında Kürdistan sınırlarının fiilen tanınarak, tam anlamıyla Türkiye'nin sömürgesi olarak anlaşılması, CHP kökenli sivil ve askeri yönetimlerin eseridir.

Türkiye Komünist Partisi, "**Ayrılma hakkı dahil, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı**" Leninci ilkesini sadece biçimsel olarak değil, ilkesel olarak savunmaktadır. Bu kararı Kürdistan halkı kendisi vermelidir. Bu ilkeyi savunmak sınıfsal bir yaklaşımdır. Komünistler, bir yandan bu ilkeyi savunur ve mücadelelerini ona göre geliştirirken, işçi sınıfının mücadelesinde tüm uluslardan işçilerin Sosyalizm mücadelesinde ortak politik amaçlar doğrultusunda sıkı işbirliğini savunurlar. Bu yanı, sınıf mücadelesinin enternasyonal yanıdır.

"... Proletarya, tüm ulusal toplulukların işçileriyle, istinasız bütün işçi sınıfı örgütlerinde tam ve çok sıkı bir ittifak içinde olmadıkça, sosyalizm savaşımını sürdüremez ve gündelik ekonomik çıkarlarını savunamaz..." (Sosyalist Devrim ve Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı Tezler –Lenin)

Türkiye Cumhuriyeti, bugün bulunduğu bölgede güvenlik açısından olumsuz bir unsurdur. Bölgede emperyalizmin jandarmalığını üstlenmesinin ötesinde "Türk-İslam Sentezi" politikası doğrultusunda, Balkanlardan, Kafkaslara, Körfeze ve Çin Seddine kadar sınırlarını genişletme hayalini görüyor. Bu çerçevede özellikle Irak ve Suriye konusunda somut girişimlerde bulunuyor, Güney Kürdistan yönetimini kendi çıkarları için kullanmaya çalışıyor, İran'ı karıştırıyor. 1974 yılında işgal ettiği Kıbrıs topraklarında Türk işgali sürerken yeni maceralara soyunuyor. Türkiye, son dönemlerde artan sermaye birikiminin sermaye ihracını dayatması ve askersel-sınai kompleksin geliştirilip, silah ihracatının olanaklı hale gelmesi sonucunda, Osmanlı İmparatorluğu geleneğini ideolojik bir motif olarak kullanarak bölgesel emperyalist güç olma yönünde politikalar geliştirmektedir. Bilhassa Kürt halkına yönelik haksız savaşçı Türk Silahlı Kuvvetlerini modernize etme süreci için bir araç olarak kullanan Türkiye egemenleri, dış politikadaki taleplerini askeri gücü kullanarak dayatma olanaklarını yaratmaya çalışmaktadırlar. Bölgesel emperyalizmin sağlayacağı zenginliklerden pay alabileceğini uman ve Sünni-muhafazakâr hegemonyanın etkisi altında olan kitlelerin beklentileri, egemen sınıfların bu politikalarına destek sunmaktadır.

12 Eylül 1980 faşist darbesinden beri sistematik olarak geliştirilen "Türk-İslam Sentezi" çizgisi genel ve temel olarak ABD Emperyalizmine bağlı olarak yürütülen bölgesel görevlere ilave olarak Türkiye'deki egemen sınıfların gizli hedefi olarak örgütleniyor. Bu olgular, Türkiye'nin bölgede ve dünyada, barış değil bir gerginlik, çatışma ve savaş unsuru olmasını beraberinde getiriyor.

Dinsel gericilik Sünni-İslam temelinde toplumda milliyetçilik ile birlikte geliştiriliyor. Eğitim sistemi ve yaşam normları alanlarında dışa yansıyan sürecin yanı sıra en köklü adımlar dini bir araç olarak kullanan

sermaye kesimlerinin geliştirilmesi ve dinsel kadroların devlet bürokrasisine yerleştirilmesi alanlarında somutlanıyor.

Türkiye’de devlet, emperyalizme bağımlı işbirlikçi tekelci burjuvazi, sivil bürokrasi ve askerlerin oligarşik yapısından oluşuyor.

Ancak, devletin yapısı homojen değildir. İçinde farklı fraksiyon ve grupları barındırmaktadır. ABD emperyalizmi ve NATO’ya ikirciksiz bağlı, onların politikalarını bire bir uygulamaya yönelik grup dışında, - ki bunların arasında da saf ABD’ciler ile AB’ciler ayrımı mevcuttur-, yine kökü ABD ve NATO’da olan ancak bölgesel amaçları ile “Büyük Turan” hayalinin takipçisi olarak bu hayali İslamcıların “Ümmetçi” hedefleri ile birleştiren Ergenekoncu ve Avrasyacı fraksiyonun varlığı bilinmektedir. Avrasyacılar ve Ergenekoncular ABD’ye kafa tutar gibi gözüke de aslında Rusya ve müttefikleri içinde ABD’nin Truva Atları’dırlar ve kendi Turancı anlayışlarının gerçekleşmesi için çalışmaktadırlar. 15 Temmuz 2016 sözde darbesi söz konusu farklı fraksiyonların bir güç ve iktidar mücadelesinin dışı vurumudur. Ergenekon ve Balyoz Davaları ile 1 Mart Tezkeresi’nin inittkamını almak isteyen ABD yanlılarının, Avrasyacı ve Ergenekoncular’ın kendilerini tekrar topladıktan sonra giriştikleri çatışmadır. R.T. Erdoğan bu süreçte saf değiştirmiş ve 180 derece bir manevra ile kendi canını ve malını koruma pahasına Avrasyacı ile Ergenekoncuların çizgisine getirtilmiştir. Avrasyacıların içindeki Ergenekoncular ile aralarındaki mücadele sürmektedir. Avrasyacı ve Ergenekoncular ise % 25’in ötesinde toplum desteğine sahip olmadıkları için % 50’lik mütedeyyin toplum kesiminin desteğini R.T. Erdoğan vasıtasıyla elde etmişlerdir. Bugün bu güçlerin devlet içindeki zorunlu bir koalisyonu ile karşı karşıyayız ve aralarındaki çelişkiler günlük gelişmelerde dışı vurmaktadır.

Ekim 2024’te Devlet Bahçeli’nin devlet adına sözcülüğü üstlenerek başlattığı Kürt Özgürlük Hareketi ile müzakere süreci Türkiye Cumhuriyeti’nin içeride ekonomik ve siyasal krizini, dışarıda ise özellikle Ortadoğu’da girdiği tıkanıklığı aşma politikasıdır. Kürt Özgürlük Hareketi 1993 yılından beri devlete bir çözüm önermekte ve Kürt ulusal sorununun anayasal temelde barışçıl yönetimler ile çözülebileceğini savunmaktadır. Devlet içindeki farklı fraksiyonlar ve uluslararası bağlantıları bugüne dek tüm müzakere girişimi denemelerini akamete uğratmıştır. Abdullah Öcalan’ın 27 Şubat 2025 Barış ve Demokratik Toplum Çağrısı Kürt Özgürlük Hareketinin müzakereye ve çözüme hazır olduğuna işaretler. Bu süreç sancısız olmayacaktır. Ancak sonuç alınırsa partimizin 1980’lerde formüle ettiği “Kürt sorununun adil, demokratik ve barışçıl çözümü” doğrultusunda atılmış somut ve ileri bir adım olacaktır. Öcalan, müzakere ve çözüm süreci ile Türkiye Cumhuriyeti’nin Kürtlerle barışarak, Ortadoğu’daki emperyalist planların engellenebileceğini belirtmiştir. Türkiye’de Kürt ulusal sorununun çözümü hem Ortadoğu’da barış ve demokrasinin yerleşmesi ama aynı zamanda Türkiye’de demokratikleşme açısından önemlidir. Türkiye’de demokratikleşme kuşkusuz ki sınıf savaşımı sürecinde toplumsal ilerleme anlamında günümüz koşullarına göre ileri bir adım olacaktır. Partimiz Barış Ve Demokratik Toplum Süreci’nin aktif bileşenidir.

İşçi sınıfının, sosyalizm mücadelesinde hedefi, burjuva devlet aygıtının tümüdür. Türkiye Komünist Partisi, Türkiye’de burjuva sınıfının işbirlikçi oligarşik devletin iktidarına son verip işçi sınıfının politik iktidarını, Sosyalist Toplum Düzenini kurmak için mücadele eder.

VI. TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ’NİN AMACI; SOSYALİZM !

Türkiye Komünist Partisi’nin stratejik amacı Türkiye’de Sosyalist Devrim’i gerçekleştirmektir. Sosyalizm, Kapitalizm ile Komünizm arasında bir geçiş sürecidir.

“... Marks ve Engels’in zora dayanan devrimin kaçınılmazlığı yolundaki öğretileri (...) burjuva devlet ile ilgilidir. Burjuva devlet yerini proleter devlete (proletarya diktatörlüğüne) “sönme” yoluyla değil, genel kural olarak, ancak ve ancak zora dayanan bir devrimle bırakabilir....” (Lenin) Sosyalist Devrim ile burjuva iktidarının egemenliğine son verilecek ve işçi sınıfının iktidarının kurulma süreci başlayacaktır. İşçi sınıfının politik iktidarı, Proletarya Diktatörlüğü ise Proletarya Demokrasidir, Sosyalist Demokrasidir. Başka bir deyişle proletarya diktatörlüğü, çerçevesi proletarya tarafından çizilen ve nüfusun çoğunluğunun çıkarlarına hizmet eden, işçi sınıfı ve emekçi halk kesimlerinin politik eğitim yoluyla bilinçlendiği, doğrudan yönetime katıldığı, eşitlikçi, özgürleştirici ve adil bir yönetimdir ve en geniş anlamda gerçek demokrasidir.

Sosyalizm, insanın insan tarafından sömürülmediği, insan iş gücünün alınıp satılan bir mal olmaktan çıktığı toplumsal düzendir. Sosyalizmin temel belgisi, *“herkesten yeteneğine göre, herkese emeğine göre”* dir. Sosyalist Devrim ile işçi sınıfı ve burjuvazi arasındaki sınıf savaşımı bir anda ortadan kalkmaz. Burjuvazi, işçi sınıfının iktidarını yıkmak ve devrimi içerden boğmak için mücadelesini acımasızca sürdürür. İşçi sınıfı ise, iktidarını kalıcılaştırmak ve güçlendirmek için, Sosyalist Toplum Düzeni’nin inşası için mücadelesini sürdürür.

İşçi sınıfının, sosyalizmin kuruluşu ve geliştirilmesi için, içerden burjuvazi, dışarda ise emperyalizmden gelecek saldırılara karşı, kazanımları korumak ve ilerletmek için oluşturacağı devlet yapısı Proletarya Diktatörlüğü’dür. **Proletarya Diktatörlüğü**, sadece burjuvazinin karşı-devrim girişimlerine karşı bir baskı aracı olarak değil, iç ve dış siyasetin, ekonominin, güvenliğın, ordunun, eğitimin, kültürün, sosyal hizmetlerin, yeniden, sosyalist anlamda örgütlenmesi için de, sosyalizmin kuruluş, gelişme ve komünizme büyüme süreçlerinde de, devlet Komünist Toplum Düzeninde sönümleninceye dek sürecek bir devlet yönetim biçimidir.

Sınıfsız Komünist Topluma bir geçiş süreci olan sosyalizmde de sınıf mücadelesi, bazen çok farklı biçimler altında da olsa sürecek, hatta yer yer keskinleşecektir. Dünyada bir sistem olarak kapitalizm yıkılmadıkça ya da dağılmaya yüz tutmadıkça, burjuvazinin gerek içerde, gerekse dışarıda ideolojik ve sosyal etkileşim kanalları varlıklarını koruyacaktır. Bu etkilere karşı mücadele, sadece yasaklamalara dayanan idari ve hukuksal tedbirlerle yürütülemez. Toplumda sosyalizmin ideolojik hegemonyasını sürekli ayakta tutmak için hayatın her alanında güçlü, zengin ve etkin bir ideolojik mücadeleyi sürdürmek, proletarya diktatörlüğünün en önemli varoluş temellerinden biri olacaktır.

Sosyalist Devrim ile Proletarya Diktatörlüğü kurulur, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet kaldırılarak, üretim araçları toplumsallaştırılır ve merkezi planlı ekonomiye geçiş örgütlenir. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kalkması ile insan iş gücü kapitalist anlamda alınır-satılır bir meta olmaktan çıkar. İşçi sınıfı ve çalışan emekçilerin ürettiği **arti-değer**, tek tek kapitalistlerin kasalarına girmez, proletarya iktidarının bütçesine akar ve proletarya iktidar, artık emek sömürüsüne dayanmadığından adı **fazla-üretim** olarak nitelendirilen üretimden kaynaklı bu gelirleri ülkede sosyalizmin kuruluşunda değerlendirir, toplumsal sorunların çözümünde, eğitim, sağlık, kültür, konut, spor, vs. gibi hizmetlerde sübvansiyon olarak halkın hizmetine sunar. Sosyalizmde arti-değer üretimi, yani sosyalizmdeki nitelemesiyle **fazla-üretim** artık kapitalizmdeki gibi değildir. Kapitalizmin özünde tekeli olan, sözde serbest piyasa ekonomisinden, merkezi-planlı sosyalist ekonomiye geçildiğinde, piyasadaki gereksiz rekabet yerini yaratıcı yarışmaya bırakır ve devlet toplumun ve ülkenin ihtiyacı kadar **fazla-üretim** sistemine geçer. Böylece emeğin sömürüsü tarihe karışır.

“... Burjuva toplumda canlı emek, birikmiş emeği artırmakta bir araçtan başka bir şey değildir. Komünist toplumda ise birikmiş emek, işçinin yaşam sürecini genişletmesinde, zenginleştirmesinde ve ilerletmesinde bir araçtan başka bir şey değildir...” (Marks & Engels, Komünist Parti Manifestosu)

- Proletarya iktidarı, tüm tekelleri, banka ve sigortaları, dış ticareti, büyük sanayii işletmelerini, yeraltı ve yerüstü doğal kaynaklarını devletleştirecektir. Emperyalist güçlerin uzun yıllardır kullanımını ve

değerlendirilmesini yasakladığı yeraltı ve yerüstü doğal kaynakların, doğa dengesinin bozulmaması konusunda gerekli önlemleri alarak, ülkenin hizmetinde kullanımı sağlanacaktır. Sanayi, teknik ve üretim alanında, bilimsel teknolojik gelişme programlarını hemen yaşama geçirecektir.

- Sanayi, tarım ve ticarete, küçük ve orta seviyede özel mülkiyete dayalı üretim biçimleri, sosyalist ekonominin genel hedefleri olan üretici güçlerin gelişimi ve halkın refahı temel alınarak yeniden organize edilecektir. Gerek devlet, gerekse özel işletmelerde çalışanların işyeri yönetimine katılmaları esas alınacaktır.
- Sosyalizmde, konut sorunu bir toplumsal sorun olarak çözülecek, sosyal konutlarda kiralar devlet tarafından belirlenecek, özel konutlar, kişisel mülkiyet ve kişisel kullanım temelinde ise korunacak, ticari rant amaçlı özel konutlar, emlak ve inşaat tekellerinin mülkiyetindeki konutlar toplumsallaştırılacak ve sosyal konut statüsüne göre değerlendirilecektir. İhtiyaç olan bölgelerde yeni konutlar inşa edilecek ve toplumun kullanımına sosyal konut olarak sunulacaktır.
- Eğitim-öğretim kurumları bir rant aracı olmaktan çıkarılacak, tüm fırsat eşitsizlikleri ortadan kaldırılacak, tüm öğrenciler için parasız eğitim ve yurt konaklama sistemi uygulanacak, belirli kurallara bağlı karşılıksız öğrenci kredileri sistemi kurulacak, eğitim ve öğretimin bilimsel niteliği geliştirilecek, eğitim kadroları bu temelde yetiştirilecektir.
- İşsizlik, bir kavram olarak sosyalizmde fiilen ortadan kaldırılacaktır. Çalışma saatlerinin yeniden düzenlenmesi, sanayide ve üretimin her alanında, kentte ve kırsalda yeni üretim merkezleri oluşturularak herkese iş olanağı sağlanacaktır. Çalışma yaşamında kapitalizmde alışlagelen, sigortasız, güvencesiz çalışma şartları tarihe karışacaktır.
- Emekliler, çalışma yaşamları boyunca ödedikleri emeklilik kesintilerinin hak edişi olarak insanca bir yaşam sürdürebilecek, kültürel ve sportif aktivitelere olanak sağlayacak, çalışma yaşamları süresince gerçekleştiremedikleri seyahat planlarını gerçekleştirebilecekleri emekli ücretleri elde ederek toplumsal yaşamın ayrılmaz bileşeni olacaklardır. Emekliler sağlık ve yaşlı bakım alanında pozitif ayrımcılıktan yararlanacaklardır.
- Kapitalizmde önemli bir rant kaynağı olan sağlık hizmetleri sistemi devletleştirilecek, tüm nüfusun ücretsiz ve eşit kullanımına sunulacaktır. Tıp ve sağlık alanında bilimsel yan niteliksel olarak geliştirilecek, sağlık kurumları ile yüksek öğrenim kurumlarının bilimsel işbirliği yeniden örgütlenecektir.
- Sosyalist iktidar, NATO gibi emperyalist savaş örgütlerinden hemen çıkacak, halklara ve uluslara düşman ikili askersel anlaşmaları iptal edecektir. IMF, Dünya Bankası ve benzeri uluslararası emperyalist ekonomik örgütlenmelerden ayrılacaktır. Bölgede ve dünyada emperyalist saldırganlık ve savaş faktörüne karşı tavır alınacak, savaşı ve sömürsüz bir bölge ve dünya için gerekli politikalar geliştirilecektir. Uluslararası anlamda sınıfsal barışı öngören girişimlerin karşısında olacak, barış için mücadeleyi emperyalist sömürüye ve burjuvaziye karşı sınıf mücadelesi temelinde ele alacaktır.
- **Kıbrıs sorunu** çözülecektir. İşgal sona erdirilecektir. Kıbrıs halklarının kendi iradeleri doğrultusunda, bağımsız ortak yönetimlerini kurmaları desteklenecektir. Uluslararası ve toplumlar arası görüşmelerde yeni Kıbrıs'ın NATO'nun askeri üssü ve AB emperyalizminin sömürgeci olması engellenecektir. Bu amaçla kardeş **Yunanistan Komünist Partisi-KKE** ve kardeş **Kıbrıs Halklarının İlerici Partisi-AKEL** ile ortak strateji geliştirilecektir. İşgal altındaki Kuzey bölgesinde faaliyet gösteren komünist yönelimli örgütlenmeler bu görüşmelerin dışında bırakılmayacaktır.
- Türkiye Komünist Partisi, ülkemizi bağımlı kılacak ve daha fazla sömürülmesine imkân sağlayacak bir **AB üyeliğine ilkesel olarak karşıdır**, Türkiye'nin AB üyeliğini onaylamamaktadır ve tüm olanakları ile böyle bir üyeliğin gerçekleşmesine karşı mücadele edecektir. Sosyalist bir Avrupa Birliği alanında yürütülecek mücadelelerde, kardeş, Marksist Leninist komünist partiler ile istişarelerde bulunacak, bunun koşullarının mücadelenin sonucunda oluşması durumunda ise en ön saflarda yer alacaktır ve bu koşullarda böyle bir Birlik içinde de ülkemizin yer alması onurunu savunacaktır. Partimiz, "Avrupa Sol Partisi" gibi reformist oluşumların sınıf mücadelesini devrimci bir yönde geliştirme yeteneğine sahip olmayan oluşumlar olduğu

tespitini yapmaktadır. Benzer bir yaklaşım, **Şanghay Anlaşması Ülkeleri Birliği** için de geçerli olacaktır. Türkiye, coğrafi ve siyasi olarak hem Avrupa, hem de Asya kıtalarında yer aldığından, iki kıtadaki gelişmeler ve örgütlenmeler partimizin ve proletarya iktidarının dikkatinde olacaktır. **Akdeniz, Karadeniz, Balkanlar ve Orta-Doğu Ülkeleri Ekonomik İşbirliği Örgütlenmelerinde** de Sosyalist Cumhuriyet, uluslararası sınıf savaşımının kıstaslarını göz önünde bulundurarak politikalarını belirleyecektir.

- Sosyalist Devrim ile ulusal sorunların çözümü konusunda kalıcı dönüşümler anayasal temelde yerine getirilir. Bugün Türkiye’de ulusal sorun dendiğinde, komünistler açısından temel ulusal sorun, Kürt ulusal sorunudur. **Kürt ulusal sorunu, “ulusların, ayrılma hakkı dahil, kendi kaderlerini belirleme hakkı” Leninci ilkesine bağlı kalınarak çözülür.** Kürt halkı, birlikten yana tavır koyarsa, ulusal, siyasi, kültürel ve toplumsal tüm hakları anayasal çerçevede güvence altına alınır. **Kuzey Kürdistan, Özerk Bölge olarak yeniden yapılandırılır.** Kürdistan dışında, Sosyalist Türkiye’nin diğer federatif eyaletlerinin sınırları dahilinde Kürdistanlı nüfusun toplumsal hakları söz konusu federatif eyaletlerin anayasaları çerçevesinde korunur. Aynı uygulama Kürdistan Özerk Bölgesinde yaşayan ve çalışan diğer uluslardan nüfus için de Kürdistan özelinde uygulanır. Bu karşılıklı uygulama **Türkiye Federatif Sosyalist Cumhuriyeti’ni** oluşturacak tüm federatif eyaletler özelinde de yaşama geçirilir.

Türkiye Federatif Sosyalist Cumhuriyeti siyasi ve ekonomik anlamda demokratik-merkeziyetçi bir örgütlenme olacaktır. Eyaletler, Bölgeler, İl, İlçe, Semt, Kasaba, Köyler ve Mahalleler yukarıdan aşağı bu merkezi proletarya erkinin yapılanmaları olacak ve aynı zamanda, karar oluşturma süreçleri, yerelden, bölgeden ve eyaletten merkeze en demokratik, katılımcı, kollektif iradeyi yansıtacak şekilde örgütlenecektir. Yerel plandaki yasama, yürütme ve yargı güçleri, doğrudan merkezdeki ilgili organlara bağlı olacaktır. Merkezi iktidarın tüm seçilmiş organları en alt idare birimleri olan mahalle ve köylerden başlamak üzere her düzeyde seçilerek göreve geleceklerdir. Siyasi konumu ya da mevkisi ne olursa olsun, tüm yurttaşlar hukuk önünde eşit olup, hiç kimse için “özel” bir hukuk söz konusu olmayacaktır. **Türkiye Komünist Partisi’nin** politik önderliğinde ve doğrudan katılımı ile oluşacak **Devrimci Halk Cephesi**, bileşeni olacak olan toplumsal katmanları temsil eden toplumsal kuruluşların ve yığın örgütlerinin bütünlüğünde, aşağıdan yukarıya seçilerek gelecekler, oluşacak olan her düzeyde Meclis’ler en üst yönetim organı olan **Türkiye Federatif Sosyalist Cumhuriyet Meclisi’nin** merkezi idaresinde yönetilecektir.

Türkiye Federatif Sosyalist Cumhuriyeti, bugüne dek coğrafi olarak belirlenen bölgeler ile değil, ulusların, kültürlerin yer alımına ve tarihsel geçmişe göre siyasi olarak yeniden yapılandırılır.

1514’de Osmanlı Padişahı Yavuz Sultan Selim’in **Alevi** toplumunu “katli vacip” olarak nitelendirerek 40.000 Alevi’nin kılıçtan geçirilerek yok edilmesi ile başlayan “gelenek”, 1921 Koçgiri, 1937 Dersim, 1978 Maraş, 1980 Çorum, ve 1992 Sivas katliamları ile sürmüştür. **Alevi Toplumunu’nun** kültürel özelliklerini koruyup geliştirmeleri ve toplumsal anlamda eşit haklar elde etmeleri sağlanacaktır.

Ezidi Toplumunu hem dinsel olarak, hem de Kürt olmalarından dolayı baskı ve teröre maruz kalmışlar, topraklarını terke zorlanmışlardır. Ezidilerin eşit haklı bireyler olarak toplumsal hakları tanınacak ve kültürel gelişimleri desteklenecektir.

Köklü bir geçmişe dayanan **Asuri-Süryani Toplumunu**, Türkiye’de sürekli baskı ve terör altında yaşamış, en doğal vatandaşlık hakları ellerinden alınmış ve göçe zorlanmışlardır. Zorla müslümanlaştırılan Asuri-Süryaniler buna rağmen ötekileştirilmekten kurtulamamışlardır. Asuri-Süryani Toplumunun kültürel değerlerini koruma ve geliştirmeleri sağlanacaktır.

1915 Ermeni Soykırımı sürecinde 1 milyon 200 bin Ermeni yurttaşın katledilmesi ve zorunlu göç ettirilmesi konusunda gerçekler kabul edilecek ve **Ermeni halkının hakları eksiksiz olarak tanınacaktır.**

1923 yılında Lozan Anlaşması çerçevesinde zorunlu göçe maruz bırakılan ve tüm malları kamulaştırılan, İstanbul, Gökçeada ve Bozcaada dışında ikamet eden, Karadeniz Rumlarını da kapsayan, 1 milyon 200 bin Rum’un hakları, 6-7 Eylül 1955 olaylarında İstanbul’u terk eden yaklaşık 100 bin Rumun hakları **Rum Toplumunu’na** iade edilecektir.

Kapitalizm koşullarında Türk-İslam Sentezi politikası doğrultusunda zorla Türkleştirilen ve Sünni İslam'a yönlendirilen on milyonların haklarına sahip çıkarken, felsefi ve kültürel olarak **Ateist** düşünceye sahip, ancak anayasal anlamda hiç bir hak ve hukuka sahip olmayan nüfusa haklarını tanıyacak toplum düzeni sosyalizmdir. Feodalizmde dini duygular, kapitalizmde de buna ilave olarak milliyetçilik kullanılarak ezilen ve yoksul halk yığınlarının sınıfsal haklarına sahip çıkmaları engellenmiştir. Doğaüstü güçlerin, güce tapan, geleneksel bilince sahip, yoksul ve sömürülen toplum kesimlerini yönetmek için kullanıldığı dönem sosyalizm ile son bulmaktadır. Bilimsel anlamda doğanın yasallıkları sosyalist eğitimin ve bilinçlenmenin temelini oluşturacaktır.

Sosyalist Türkiye'de dinler yasak olmayacaktır. Ancak tam anlamıyla **laik** bir yönetim söz konusu olacaktır. Bugün laiklik adı altında Türkiye'deki uygulama tamamıyla göstermeliktir ve TC hiçbir zaman gerçek anlamda laik olmamıştır. Laiklik, en basit tarifıyla, din işleri ile devlet işlerinin birbirinden tam olarak ayrılmasının ve devletin bütün dinlere ve ateizme eşit mesafede durmasının ifadesidir. 1924 yılında kurulan Diyanet İşleri Başkanlığı'nın bir devlet kurumu olarak var olduğu ve Sünni İslam'ın maddi olarak devlet tarafından finanse edildiği bir düzenlemeye laiklik denmez.

Sosyalizmde devlet dinlerle ilgilenmeyecektir, dinsel kurumlar devlete bağlı olmayacaktır, herkes istediği dini savunmakta, ateist ya da deist olmakta serbest olacaktır. Dinsel topluluklar kendi kültürlerini ve ibadetlerini kendi içlerinden oluşturdukları bütçeler ile yaşama geçireceklerdir.

Proletarya Enternasyonalizmi, Sosyalist Türkiye'nin uluslararası politikada temel ilkesi olacaktır. Halklar arası dostluk ve dayanışmanın ötesinde, işçi sınıfının uluslararası ölçekte mücadelesinin gelişmesi; kapitalist ülkeler işçi sınıflarının sınıf mücadelesini geliştirip sosyalizme yönelmesi; baskı ve emperyalist sömürü altındaki halkların ulusal kurtuluş mücadelelerinin gelişmesi, sosyalizme yönelmesi konusunda partimiz proletarya enternasyonalizmi ilkeleri çerçevesinde üstüne düşen görevleri yerine getirecektir. Bu görevlerin ilke olarak yerine getirilmeleri, toplumun bu ilkeler çerçevesinde eğitimini ve bilinçlenmesini gerekli kılmaktadır. Çocuk yaştan itibaren gençliğin proletarya enternasyonalizmi ruhunda eğitilmesi ve daha yaşlı kuşakların bilinçlendirilmeleri partimizin en önemli görevleri arasındadır. Bu alanda bugünden adımlar atılmalıdır.

VII. SOSYALİZM'DE TOPLUMSAL VE SİYASAL YAPI

Siyasal İktidar:

Sosyalizmde siyasal iktidar Proletarya Diktatörlüğüdür. Proletarya Diktatörlüğünün inşası ve üretim araçlarının toplumsallaşması koşullarında, iktidarın nüveleri üretim birimlerinden, fabrikalardan başlamak üzere, toplumun tüm alanlarında oluşturulur. Yerleşim birimleri, mahalleler, semtler, ilçeler, iller, bölgeler ve eyaletler, işçi sınıfı ile toplumsal bağlaşıklarının yönetim meclisleri vasıtasıyla yapılandırılacaktır. İşçi sınıfı, bağlaşıkları ile birlikte **Türkiye Komünist Partisi** öncülüğünde oluşacak **Devrimci Halk Cephesi** ile yönetimi yürütecektir. Devrimci Halk Cephesi içinde farklı toplumsal ve siyasal yapılanmalar temsil edilebilecek, Meclis'lerin oluşum koşulları oluştuğunda seçim esasına göre gerçekleştirilecektir. Devrimci Halk Cephesi, Türkiye Komünist Partisi ile birlikte sosyalist bir toplum kurmayı kabul eden tüm emekçi ve devrimci partilerin, sendikaların gençlik, kadın, çevre örgütleri ve toplumsal inisiyatiflerin iktidara geçmiş örgütlü birleşik gücüdür.

Merkezi iktidar, devrimin en büyük kazanımı ve sosyalizmin kurulmasını mümkün kılan unsurdur. Ancak, işçi sınıfı ve Komünist Partisi, toplumda sosyalizme ait mevziler yaratmak ve geliştirmek zorundadır. Bu çerçevede yerel işçi konseyleri ve emekçi meclisleri, köylü meclisleri, emekçi sınıfların meslek ve kitle örgütleri, kültürel organizasyonlar, sosyalizmi savunan ve gücünü doğrudan halkın inisiyatifinden alan tüm hareketler bu tarzda, proletarya iktidarının birer mevzisi olarak değerlendirilecek ve güçlendirilecektir. Toplumsal örgütlenme yapısının temeli Meclisler (Konseyler, Şuralar) olacaktır.

Sosyalizmde toplumun ve devletin öncü gücü olan Komünist Partisi'nde yozlaşmayı ve bürokratikleşmeyi engellemenin yolu, bir yandan Partili olmanın yaratabileceği maddi avantajları ortadan kaldırmak, öte yandan da kitlelerle bağı canlı tutarak emekçilerden gelecek uyarı, eleştiri ve öneri kanallarını açık tutmak, partiye ve sınıfa her seviyede hesap verme konusundaki hassasiyeti korumaktır. Parti politik çalışma yürütürken, Meclisler (Konseyler, Şuralar) iktidarın en alttan en üst düzeye kadar yapılanmasının temelini oluşturacaktır.

Güvenlik kentsel ve kırsal alanda en küçük yerleşim birimi olan mahalle ve köylere kadar gönüllü **Devrimci Halk Milisleri** tarafından sağlanacaktır. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin mevcut yapısı dağıtılarak, **Devrimci Halk Ordusu** olarak yeniden yapılandırılacaktır. Devrimci Halk Ordusu'nun yegane görevi Türkiye Federatif Sosyalist Cumhuriyeti'ni savunmaktır. Her yurttaş, cinsiyetine bakılmaksızın belirli bir süre yurt savunması hizmeti vermekle yükümlü olacaktır. Bireysel manevi tercihleri nedeniyle silahlı yurt savunması hizmetini vicdanen ret hakkı tanınacak, vicdani retçilere hizmetlerini sivil ve sosyal alanlarda yerine getirme olanağı tanınacaktır.

Ekonominin Yeniden Örgütlenmesi:

Proletarya İktidarının oluşması ile atılacak ilk adım temel üretim araçlarının toplumsallaştırılması, iç ve dış ticaretin devlet kontrolü ve takibinde organize edilmesi, orta ve küçük sanayii, tarım ve hizmet sektörlerinin kısmen toplumsallaştırılması, toplumsallaştırılmayanların toplumsal kontrol mekanizmaları vasıtasıyla takibi, sanayide ve tarımda planlı ekonomiye geçişin örgütlenmesidir. Stratejik temel sektörler, alt yapı kurumları, ulaşım, taşımacılık, sağlık, eğitim, medya, petrol, maden, enerji, liman, hava limanları, gibi kurumlar ve işletmeler ilk aşamada devletleştirilecektir. Bu adımların atılması hem ulusal anlamda ama aynı zamanda uluslararası anlamda pazar ekonomisinden planlı ekonomiye geçişin sancılarını, çeşitli kesimlerin direnişini, sabotajlarını ve uluslararası emperyalist merkezlerin genç proletarya iktidarını zor duruma düşürmek için alacağı her türlü önlemi ve yaptırımını içerecektir. Uluslararası emperyalist finans kuruluşları ve örgütlenmeleri ile ilişkiler kesilecektir. Emperyalist ülkelerin ülkeyi sulta altına alan tüm ekonomik anlaşmalar, siyasi anlaşmalar gibi yırtılıp atılacak, burjuva iktidarlarının girdiği yükümlülükler reddedilecektir. Sorunların aşılması ve kuruculuk döneminin başarılı bir biçimde örgütlenmesi için, proletarya iktidarının, işçi sınıfı öncülüğünde, tüm emekçi katmanların dahil edilmesi ile toplumsal anlamda yeniden örgütlenmesi görevi büyük önem taşıyacaktır. Proletarya diktatörlüğü bu sürecin ekonomik görevlerinin yürütülmesinde kilit önemde olacaktır. Burjuvazinin sabotaj ve engelleme girişimleri bertaraf edilirken, burjuvazinin elinde o güne kadar biriken, bilim, teknoloji ve üretim konusundaki bilgi ve deneylerin proletarya iktidarı lehine, ülke halklarının çıkarına kullanımı için yol ve yöntemler

geliştirilecektir. Burjuvazinin işletme ve yönetim kademelerindeki unsurlarının bir biçimde bu sürece katılımının örgütlenmesi sağlanacaktır.

İşçi Sınıfı:

İşçi sınıfı toplumun yönetici ve geliştirici öncü gücüdür. Sosyalizmde üreten de yöneten de işçi sınıfı olacaktır. Bu koşulların gerçekleşmesinde işçi sınıfının tinsel, bilimsel ve kültürel gelişimi için toplumsal aktiviteler örgütlenecektir. İşçi sınıfının kapitalizmde mahrum kaldığı mesleki ve genel eğitim olanakları sağlanacaktır. Bunların güvencesi, sosyalist toplumda yeni bir işlev kazanacak olan sendikalaradır. Sendikalar, toplumdaki tüm ücretli emekçileri saflarında toplayarak, onların ekonomik, mesleki, demokratik ve tinsel ihtiyaçlarının karşılanmasını takip edecek; işyeri seviyesinden iktidar organları seviyesine kadar her kademedede yönetime katılarak işçi sınıfını yönlendirmek için eğiten birer okul işlevi görecektir.

Köylülük:

İşçi sınıfının temel bağlaşıklarından olan köylülük, büyük toprak ağalarının ve kapitalist sanayicilerin özel mülkiyetinde bulunan toprakların ve bu topraklar üzerinde kurulu tarım-sanayii işletmelerinin toplumsallaştırılması ile yoksul köy proleterleri olmaktan kurtulacak, üretim ve yönetimdeki saygın yerini alacaktır.

Az topraklı köylünün, mülkiyet hırsı yerine toplumsal yapıya uyumu, **kooperatifleşme** ve yerine göre **toprakların kollektifleştirilmesi yoluyla toplumsallaşması** sağlanacaktır. Proletarya iktidarı, topraksız, az topraklı ve yoksul köylülüğün, işçi sınıfının bağlaştığı olarak sosyalizmin kuruluşu ve gelişimine katkılarını garanti altına almak için bir yandan kırsal alanda sanayileşmeyi geliştirecek, tarım-sanayii komplekslerini kuracak, diğer yandan da proleterleşen köylülüğün bilimsel, kültürel ve teknik alanda eğitimini yükseltmek için, kırsal alanda da kadının özgürleşmesi için gerekli önlemleri alacak ve uygulamaya sokacaktır. **Kırsal alanda, üretimin temel ekonomik örgütlenme biçimi, Kooperatifler ve Tarım-Sanayii Kompleksleri niteliğinde gerçekleştirilecektir.**

Küçük Burjuvazi:

O güne dek devlet bürokrasisinde, ticarete ve hizmet sektöründe yer bulan küçük burjuvazi, gelişen koşullar temelinde en büyük özelliği olan, “standartlarını koruma” ve “sınıf atlama” özleminden kurtulacak, süreç içinde, toplumsal konumundan değer kaybetmeden proleterleşecektir. **Kapitalizm koşullarında varlıklarını kaybederek, olumsuz anlamda, istemeden proleterleşen küçük burjuvazi, sosyalist toplumda kendi istemi ve çıkarları temelinde proleterleşecek ve işçi sınıfının köylülük ile beraber en önemli bağlaşıklığı olacaktır.**

Küçük burjuvazinin mülkiyet edinme özlemi ve daha önce sınıf atlama amaçlarının giderilmesinde, sosyalist eğitimin önemli bir rolü olacaktır. Sosyalist düzenin ve sosyalist toplumsal mülkiyetin önem ve değerinin bu katmana kavratılması ertelenemez ve sürekli olması gereken bir öğedir. Gerek Sovyetler Birliği, gerekse de Dünya Sosyalist Sistemi üyesi diğer sosyalist ülkelerde, sınıf olarak var olmamalarına karşın, karşı-devrim, “küçük burjuva” hevesli bu toplum kesimleri tarafından beslenmiştir. Bu olgudan çıkarılması gereken çok önemli dersler vardır. Çünkü, işçi sınıfı ile iç içe yaşayan ve çalışan bu kesimler, ideolojik anlamda yeteri kadar eğitilmezler ise bütün olumsuz özelliklerini işçi sınıfının içine taşımaktadırlar. Pratik bunu göstermiştir.

Orta Katmanlar:

Bu kesim, orta ve küçük işletme sahibi burjuvalardır. Kapitalizmin ve dolayısıyla sanayileşmenin gelişmesinin bir unsuru olarak gelişen orta ve küçük büyüklükteki işletme sahibi burjuvalar, hem burjuva olmanın bütün özelliklerini taşımışlar, hem de büyük ve tekelci burjuvazinin onlara karşı uyguladığı baskı ve sömürü politikalarından dolayı **sınıfsal anlamda olmamakla birlikte**, kendi çıkarlarını korumak amacıyla kimi süreçlerde onların **karşısında yer almışlardır**. Genel anlamda ise, doğrudan işbirlikçi oligarşi içinde yer almamakla birlikte, burjuva iktidarına “omuz veren” taşıyıcı güçleri olmuşlardır.

Bu kesimlerin içinde, gelişme süreci farklı olan gruplar vardır. Türkiye’de 1980’lerden itibaren, üretim dışı rant ve tefecilik ile gelişen, benzer özelliklere sahip “orta katmanlar” içinde sayılan, servetleri arttıkça burjuvalaşan bir toplum kesimi oluşmuştur. Özellikle devlet bürokrasisi ile işbirliği içinde, çarpık olarak gelişen bu burjuvalaşmış unsurların, sosyalist toplum düzenine entegrasyonu kolay bir süreç değildir.

Proletarya iktidarı, bu iki kesimin entegrasyonu için, onları, özellikle birincileri, ilk aşamada tamamen mülksüzleştirmeden, ancak sosyalist ekonominin merkezi yönetiminde özel bir konumda, onları dönüştürecek önlemler içeren politikalar temelinde değerlendirecektir. **Süreç içinde ekonomik yönetim bu unsurları, kolektif toplumsal mülkiyetin bir bileşeni haline getirecektir.**

Gençlik ve Çocuklar:

Bir toplumun nasıl şekilleneceği o toplumun gençliğinin şekillenmesine birebir bağlıdır. Gençliğin öğrenimden başlamak üzere, mesleki eğitimi ve yüksek okul eğitimi, sosyalist toplum düzeninin değerleri temelinde gelişecektir.

Gençliğin, ideolojik ve politik açıdan kendisine ve topluma yararlı bir güç olarak yetişmesi, öncelikle çarpık burjuva eğitim ve yetiştirme kültürünün değişimi ile başlayacaktır. Gerek eğitimde fırsat eşitsizliğinin ortadan kalkması, gerekse de eğitimin üretime yönelik karakterinin geliştirilmesi ile gençlik kapitalizmden farklı olarak rekabetçi değil, yaratıcı bir gelişme çizgisi izleyecektir. Herhangi bir üretim sektöründe mesleki eğitim yoluyla uzmanlaşma, yüksekokul veya üniversite benzeri eğitimden daha az değeri olan bir eğitim olarak değerlendirilmeyecektir. İlk, orta ve üst aşamadan oluşan toplam 10 yıllık bütünsel bir **Politeknik Eğitim Sistemi** sürecinden sonra, isteyen gençler mesleki eğitim kurumlarına, isteyenler de yüksek okul kurumlarına hazırlık okullarına yönelebileceklerdir. Meslek eğitimi sürecini seçen gençlere de eğitimlerinden sonra, üniversite ve benzeri yüksekokul yolu açık olacaktır.

Gençler, öğrenim dışı süreçlerde de toplumun yönetimine ve gelişimine doğrudan aktif olarak katılacaklardır. Toplumda sosyalizmin inşasına katılan gençlik örgütlerinin (komünist gençlik örgütünden başlamak üzere tüm toplumsal, sportif, sanatsal, çevre ile ilgili, emekçi gençlik örgütleri) oluşturacağı Gençlik Bloku üretim süreçlerinde, yerel ve genel yönetim süreçlerinde **Devrimci Halk Cephesi** bileşeni olarak somut işlev ve görevleri olacaktır. Gençlerin toplumsal haklarının korunup geliştirilmesinden, üretim ve eğitim dışı süreçlerinin örgütlenmesine kadar geniş bir görevler yelpazesi gençlik tarafından bizzat yürütülecektir. **Gençlik, sosyalist toplum düzeninde, toplumun tüm hücrelerine etkide bulunan, dinamik, geliştirici, eğitici ve örgütleyici bir güç olacaktır.** Spor ve kültür etkinliklerinin toplumun en küçük üretim ve yerleşim birimlerinden başlayarak, ülke çapında örgütlenmesinde belirleyici rol oynayacaktır. Yeni toplumun ideolojik formasyonu, yeni nesil gençlerin katılımcı, aktif, örgütleyici katkıları ile şekillenecektir.

Partimiz, gençlik öncesi yaş grubundaki çocukların eğitim ve gelişimine özel bir önem verecektir. Çalışan anne ve babaların çocuklarının boş zamanlarını değerlendirme, okul eğitimi öncesi öğrenimi, spor, kültür ve tatil aktiviteleri alanında özel bir çalışma gerçekleştirecektir. Komünist Gençlik Örgütü bu çalışmaların yönetimi ve yürütümünü üstlenecektir. Partimiz, çocuklara yönelik bir örgütlenme olarak **Genç Öncüler Çocuk Örgütü**’nün henüz bugünkü kapitalizm koşullarında yaşama geçirilmesine ve çocukların, eğitim, öğrenim öncesi yeteneklerinin geliştirilmesine, yoksul ailelerin çocuklarına fırsat eşitliği sağlaması konusunda çalışmalar yürütülmesine, olanağı olmayan ailelerin çocukları için Çocuk Tatil Kampları düzenlenmesine özel bir önem veriyor.

Sosyalizm, çocukların tek ayrıcalıklı “sınıf” olduğu bir toplum düzenidir. Çocuklar, geleceğin gençleri, gençler de geleceğin yetişkinleri olarak toplumun temel unsurlarıdır. Sosyalizm, çocukların tinsel ve bilimsel olarak en uygun ortamlarda yetişmeleri için, beslenmeden kreşlere, giyimden okul eğitimine dek çocuklara yönelik özel maddi toplumsal olanaklar sunacaktır.

Kadının Özgürleşmesi:

Kapitalist toplum, kadını köleleştiren, haklarını gasp eden bir toplumdur. Ataerkil dinsel kültürün de etkisi altında, üretime katılan kadınlar eşit haklardan yoksun olarak çifte sömürü altındadırlar. Toplumda kadına yönelik erkek şiddeti kanıksanmış bir hal almıştır.

Kadın emeğinin tarihsel sömürsü, patriyarkanın özel mülkiyet ve sınıflı toplumla kurduğu ittifakta kök salmıştır. Engels'in belirttiği üzere, tarihteki ilk sınıf çelişkisi evlilikte kadın ile erkek arasındaki antagonizmanın gelişmesiyle ortaya çıkmış, ilk sınıf baskısı da dişi cinsin erkek tarafından baskı altına alınmasıyla çakışmıştır. Günümüzde kapitalizm bu tarihsel eşitsizliği sürdürüp derinleştiriyor, kadınlar hem üretim alanında ucuz ve güvencesiz işgücü olarak sömürülüyor, hem de ev içinde ücretsiz bakım emeği ile "görünmez" kılınıyor. Örneğin Türkiye'de kadınların istihdam oranı sadece %31 düzeyinde kalarak erkeklerin yarısından azdır. Kadınlar eşit işe rağmen ortalama %15 daha düşük ücret almaktadır. Ayrıca kadınlar ev içi ücretsiz bakım emeğinin ezici yükünü taşımaktadır, küresel ölçekte kadınlar günde ortalama 4,7 saatlerini bakım ve ev işlerine harcıyor, erkekler ise sadece 1,7 saatini ayırıyor. Tüm bu veriler, kadın özgürlüğü ile sınıf mücadelesinin tarihsel ve yapısal olarak ne denli sıkı kenetlendiğini gösteriyor. Nitekim Clara Zetkin ve Alexandra Kollontai gibi komünist kadın önderler de kadının kurtuluşu ile işçi sınıfının kurtuluşunun ayrılmaz bir bütün olduğunu vurgulamıştır. Zetkin'in ifadesiyle "*kadının davasıyla işçinin davası ayrılmaz şekilde birbirine bağlıdır*" ve bu dava ancak sosyalist bir düzen içinde nihai çözüme kavuşabilir.

Sosyalist toplum düzeni kadınlara öncelikli olarak insanlığın varoluşu ve gelişiminde oynadıkları analık rolü ile değer verir. Komünistler bu bakış açısı ile kadınlara erkeklerin karşısında eşit bir rol değil, daha saygın bir değer biçer. Kapitalizmde kadının aşağılanması, aile içi ve toplumsal şiddete maruz kalması, üretimde ve yönetimde eşit olmayan koşullarda yer alması olgusu, ev kadınlarının sigortalılığı dahil, kadınların sosyal güvenlik uygulamalarında yaşadıkları eşitsizlik, Sosyalist düzende ortadan kalkar. Bu bakış açısı ve uygulamaların ortadan kalkması kendiliğinden olmaz. Sosyalist Toplumun anayasal haklar ile çerçevesini garanti altına alacağı kadın hakları, kadın ve erkek, toplumun bütün bireylerinin bilimsel eğitim ve kültürünün geliştirilmesi ile koşut olarak toplumda yerleşecektir.

Sosyalizm, üretim, siyaset, eğitim, kültür, spor ve özel yaşam alanlarında kadınların hem ailede, hem de toplumun bütününde özgürleştiği bir toplum düzenidir. Kadın toplumun her alanında eşit haklara ve bu hakların engelsiz, özgür iradesiyle kullanacağı olanaklara sahiptir. Bütün toplumsal süreçlere doğrudan katılır ve yönetimde eşit söz sahibidir. Tüm ekonomik, toplumsal ve siyasal örgütlenmelerde kadınların niceliksel olarak da eşit düzeyde temsil edilmeleri kural olacaktır. Bu uygulama bugünden başlatılmıştır.

Kapitalizm koşullarında örgütlenen ilerici, demokrat, devrimci, sosyalist ve komünist kadın örgütleri kapitalizm koşullarında kadınların örgütlenmesini, eşit haklar için mücadelesini, üretimde kadın haklarının korunması için etkinlikler geliştirirken, bu örgütler Sosyalist toplum düzeninde, birleşik bir Kadın Bloku şeklinde **Devrimci Halk Cephesi**'nin önemli bir bileşeni olarak toplumun gelişiminin yönetimine katılır. Kadınların, bilimsel, kültürel, sportif, eğitimlerinin sağlanmasında seferberlik örgütler.

İnsanın insan tarafından sömürülmediği toplum düzeni olan Sosyalizm, aynı zamanda kadınların erkekler tarafından sömürülmediği bir düzendir. Kadınlar en küçük üretim ve yerleşim biriminden, proletarya iktidarının en üst yönetimine kadar, eşit haklı bireyler olarak temsil edilirler. Aile içinde kadının konumu ataerkil alışkanlık ilişkilerinden kurtulur, eşit haklı söz sahibi olur.

Kadınların sağlığı ve kadınlara özgü hastalıkların önceden önlenmesi amacıyla sosyalist devlet özel programlar uygulayacak ve bu alanda özellikle kırsal alanda kadınları bilinçlendirecektir.

Kadınların eğitimine özel bir önem verilecek, okuma-yazma bilmeyen kadın kalmayacak ve eğitim teşvik edilecektir.

Engels'in belirttiği gibi, kadının köleliğinin temelinde özel mülkiyet ve aile kurumu bulunmaktadır. Sosyalist toplum, ev içi emeğin kolektifleştirilmesini, bakım emeğinin toplumsallaştırılmasını ve kadınların üretim sürecine özgürce katılımını sağlayarak, ataerkil yapıyı maddi temelleriyle birlikte ortadan kaldıracaktır.

Çevre Sorunu:

Türkiye kapitalizmi, her geçen gün azgınlaşan rant ve sömürü arayışı içinde gerek kentlerde, gerekse kırsal kesimde ülkemiz tabiatına geri dönüşü olmayan zararlar vermektedir. Başta İstanbul olmak üzere, büyük

kentlerin yeşil alanları hızla tükenmektedir. “Ekonominin enerji ihtiyacını karşılama” adına, HES çözümü çarpık bir mantıkla ve doğayla yerleşim birimlerine zarar verecek biçimde, Anadolu halklarına dayatılmakta; rüzgâr ve güneş gibi çok daha ucuz ve verimli enerji kaynakları yerine oldukça riskli olan nükleer teknolojilere kapitalist kazanç hırsıyla akıl almaz yatırımlar yapılmaktadır. Orman katliamları ile nehirlerin, göllerin kurutulması devletin günlük uygulamaları arasına girmiştir. Altın ve benzeri kıymetli maden çalışmaları için siyanür ve benzeri kimyasalların kullanımı doğaya ve insanlara onarılamaz zararlar vermektedir.

Kapitalizm, öncesi bir tarafa, son iki yüz yıllık gelişimi ile yeryüzünde büyük ekolojik yıkımlara neden olmuş, ölü bölgeler, cehennem kuyuları, çöp kıtaları yaratmıştır. Toplumsal yararın yerine geçirilen değişim değeri için üretim ve sermayenin nitel ve nicel olarak sürekli büyüme dürtüsü nedeniyle dünyanın ormanları tarumar ediliyor, su, toprak ve hava kirliliği milyonlarca insanın zehirlenmesine ve başka canlı türlerinin yok olmasına neden oluyor. Dünyanın her yerinde her geçen gün daha şiddetli, daha yaygın, daha sık çevresel felaketler, seller, aşırı sıcak hava dalgaları, kuraklık yaşanıyor.

Küresel düzeydeki bu ekolojik yıkıma orta düzey gelişmiş bir G20 ülkesi olarak Türkiye de küresel mal ve hizmet üretiminde ara-mallar ve hammadde üretimindeki rolü ile katkıda bulunmaktadır. Özellikle 2000’li yıllardan itibaren inşaat ve enerji sektörleri üzerinden ekonomik büyümenin gerçekleştirilmesi için başlatılan kentlerin inşaat şantiyesine dönüştürülmesi, kırsal alanların, ormanların da bu şantiyelerin ihtiyacı olan hammaddelerin ve enerjinin üretildiği OSB’ne, maden sahalarına dönüştürülmesine neden oldu. Bu dönüşüm büyük bir emek ve doğa yıkımını beraberinde getirmiştir. Madenlerde yaşanan işçi cinayetleri ile doğa cinayetleri el ele gitmiştir. Soma, Ermenek, İliç, 3. Havaalanı örnekleri bu yıkım tablosunda öne çıkan yerlerdir.

Sosyalizm, bu akıl dışı gidişe son verecektir:

- Şehirlerdeki çevre sorunun özü, plansız ve çarpık şehirleşmedir. İstanbul ve Ankara’daki aşırı nüfus yoğunluğu, kabul edilebilir ve sosyo-ekonomik açıdan sürdürülebilir bir olgu değildir. Doğru ve etkin yatırım politikalarıyla, nüfusun ülkede daha dengeli bir dağılıma kavuşması için mücadele edilecektir.
- Şehirlerde yeşil alan talanına son verilecek, insan ve çevre sağlığı için zorunlu olan noktalarda gereksiz beton alanlar yok edilerek yeşil alanların yeniden canlanması sağlanacaktır.
- Enerjide, ülkemizin coğrafi konumu ve iklimi dolayısıyla büyük bir doğal avantaja sahip olduğu rüzgâr ve güneş enerjisi teknolojilerinden azami ölçüde yararlanılacaktır. Yenilenebilir enerji kaynaklarının kullanımına ağırlık verilecektir.
- Kâr hırsına son verileceği gibi, sosyalist geçmişimizde de çevre sorunlarına yol açan tek taraflı ve aşırı hırslı sanayi projelerinden kaçınılacak; tüm ekonomik atılımlar, ilgili bölgelerin emekçileri ve çevre uzmanı kuruluşlarla birlikte, ortak uyum temelinde ele alınacaktır.
- Emperyalist sömürünün ve bağımlılığın bir mekanizması olan “GDO’lu tarım”a son verilecek, insan sağlığı için de ciddi bir tehdit oluşturan bu tohumların yerine, ülkemiz insanını yüzyıllardır besleyen doğal tohum türlerinin gelişimine öncelik verilecektir.
- İnsanın mutluluğu için doğal kaynaklar kullanılırken, doğayı tüketmek veya onun dengesini bozmak yerine, var olan kaynakları rasyonel kullanmak ve mümkün olan alanlarda (bitkisel ve hayvansal kaynaklarda) “doğadan aldığını ona geri vermek” prensibi gözetilecektir.
- Her şeyden önce, 19.yüzyıl burjuva modernizminin bir ürünü olan “doğanın mutlak hakimi insan” ideolojisi yerine “doğanın bir parçası olan ve onunla uyum içinde yaşayan insan” anlayışı getirilecektir. Çocukluktan başlayarak tüm halk, doğayı, hayatı ve tüm canlıları sevme ve koruma ruhu içinde eğitilecektir.

Göçmen İşçiler:

Altmışlı yılların sonu itibarıyla, bugüne dek milyonlarca işçi ve emekçi ucuz işgücü olarak yurtdışına gönderilmişlerdir. Yetmişli ve seksenli yıllarda politik göçmenlerin de katılımı ve önemli bir kısmının yurtdışında kalıcılaşması ile yurtdışında milyonlara ulaşan bir Türkiyeli göçmen kitlesi oluşmuştur. Sosyalist Toplum Düzeninde işçi ve emekçileri göçmenliğe yönelten nedenlerin maddi temeli ortadan kalkacak ve işçi göçünün olmadığı koşullar yaratılacaktır. Ne ki, elli yıllık bir göçmen işçi tarihinin oluşmuş toplumsal sonuçlar ortadan kalkmayacaktır. Göçmenlerin belirli kesimi, özellikle genç kuşaklar, babalarının, dedelerinin zorunlu olarak gittikleri gurbette gönüllü olarak yaşamaya devam edeceklerdir. Bu sebepten dolayı, göçmen işçiler temelinde bir politika geliştirilmek durumundadır.

Türkiye egemen sınıfları, yurtdışına göçmek zorunda bırakılan işçileri birer döviz kaynağı olarak görmenin ötesinde onların sorunları ile ilgilenmemiştir. Gittikleri ülkelerin egemen sınıfları ise onları **“misafir işçi”** olarak nitelendirmiş, onların tüm vergi ve sosyal kesintilerini aldıkları halde, seçme ve seçilme hakkı dahil, eşit haklar tanımamışlardır. Türkiye hükümetlerinin de bu yönde hiç bir çabası olmamıştır. Bugün seçme ve seçilme hakkını elde eden kimi göçmen işçiler, yaşadıkları ve çalıştıkları ülkelerin vatandaşlıklarına geçtikleri için bu hakka sahip olmuşlardır.

Türkiye Komünist Partisi **“tek ülke, tek sınıf, tek parti”** ilkesinden yola çıkarak yurtdışındaki göçmen işçileri buldukları ülkelerdeki kardeş Komünist Partilerinde örgütlenmeye çağırıyor. Sosyalizmde göçmen işçilerin, hangi ülkelerde yaşıyorlarsa yaşasınlar, ekonomik, politik ve kültürel haklarını güvence altına almak için göçmenlere yönelik özel bir bakanlık kurularak, sorunlar yeniden irdelenecek ve çözücü aktif bir devlet politikası oluşturulacak, ülkeler ile ikili ilişkilerde bu haklar sonuna savunulacaktır. Federal Almanya örneğinde olduğu gibi, **“çifte vatandaşlığı”** kabul etmeyen ülkeler ile ikili ilişkilerde bu sorunu çözmek için somut adımlar atılacaktır. **“Dövizli askerlik”** ve yüksek **“idari harçlar”** adı altında T.C. Hükümetlerinin, Konsoloslukları eliyle yürüttükleri soyguna son verilecektir. Göçmen işçilerin buldukları ülkelerde Konsolosluklar ve Büyükelçilikler aracılığı ile Türkiye’deki seçimlerde oy kullanmaları sağlanacaktır. Vatandaşlıktan atılmış veya değişik siyasi nedenlerle ülkeye dönmesinde engel bulunan **politik göçmenlerin** ülkeye dönmesi ve vatandaşlık haklarını tekrar elde etmeleri sağlanacak, geriye yönelik gasp edilmiş sosyal hakları iade edilecektir.

Göçmen işçiler sorununun bir diğer yüzü de ülkemizdeki göçmenlerdir. Türkiye’den daha geri ekonomik ve sosyal sistemin yarattığı sorunlardan ya da emperyalist müdahaleler ile gelişen iç savaşlardan dolayı ülkelerini terk etmek zorunda bırakılan milyonlarca insan Türkiye’yi „geçici durak“ ya da „kalıcı yurt“ olarak seçmektedir. Bu göçmenlerin büyük kısmı „ucuz emek gücü“ olarak kabul edilerek her türlü kuralsızlık ve güvencesizlik koşullarına mahkum edilmektedir. Ayrıca egemenler tarafından işçi sınıfını şovenizmle zehirlemenin aracı haline getirilmekte, işsizliğin, düşük maaşların nedeni olarak „düşman“ ilan edilmekte, pazarlık aracı olarak kullanılmaktadır.

Sosyalist iktidarımızda ülkemizdeki göçmenlere uygulanan ekonomik, siyasal ve kültürel her türlü ayrımcılığa son verilecektir. Emperyalistlerin „güvenlik duvarı“ anlaşmaları iptal edilerek, göçmenlerin istedikleri ülkelere gidişlerine izin verilecektir.

LBGTTİ Mensupları:

Lezbiyen, gey, biseksüel ve transgender (travesti), transident ve interseksüel kelimelerinin baş harflerinden oluşan LBGTTİ tanımlaması, toplumda eşcinsellerin eşit hakları mücadelesi ile tanınmaktadır. Kökleri M.Ö. 2000-3000 yıllarına kadar uzanan LGBT hakkında ilk yazılı belgeler eski Mısır, Sümerler ve Hititlere dek uzanır. Bazı Mezopotamya tapınaklarında ve daha sonra eski Yunan sanatında LBGTTİ konuları yer almıştır. Hristiyanlığın gelişimi ile eşcinselliğin yasaklanması, LBGTTİ mensuplarının toplumda aşağılanması ve ötekileştirilmesini yerleştirmiştir.

LBGTTİ hareketi, verdikleri eşit haklar mücadelesi ile toplumsal muhalefetin bir bileşeni hâline gelmiştir. Komünistlere göre, kapitalist burjuva toplumunun LBGTTİ bireylerine yaklaşımı cinsel istismar, şiddet, ayrımcılık ve eşitsizliktir. Kapitalizm LBGTTİ bireylerini sınıfsal olarak da en altlara itmekte ve yaşamlarını idame ettirebilecekleri tek alan olarak güvencesiz seks işçiliğine zorlamaktadır.

Sosyalist toplum düzeni, LBGTTİ'lerin toplumda eşit haklı yer almalarını sağlayacak ve cinsel tercihlerinden dolayı mahkum edilmelerine son verecektir. Doğada var olan bir unsur olan LBGTTİ gerçeği göz ardı edilmemeli, aksine sosyalizm kuruculuğunda LBGTTİ'lerin aktif yer alması sağlanmalıdır. LBGTTİ olmanın, doğal fizyolojik unsurları dışında, kısmen, kapitalist düzenin bir eseri olarak sonradan oluşmasının koşulları da sosyalist toplum düzeninde ortadan kaldırılacaktır.

Sosyalizmde Kültür, Sanat, Spor ve Eğitim:

Burjuvazi, kapitalist-emperyalist toplum düzeninde, özellikle, kültür, sanat, spor ve eğitim dallarını bir endüstri haline getirerek, ideolojik olarak toplumu biçimlendirmekte araçsallaştırmıştır.

Burjuvazi bir yandan geniş toplum kesimlerini sınıfsal-toplumsal özden uzaklaştırarak, apolitize ederek, diğer yandan ise kendi egemenliğini pekiştirerek sürdüreceği ögeler ile çarpıtarak toplumun tinsel yapısını çürütmektedir.

Sosyalist Toplum Düzeni hem burjuvazinin bu derin tahribatını ortadan kaldırmak, hem de sınıf eksenli, işçiden, emekçiden, halktan yana tinsel olguları geliştirmek görevi ile karşı karşıyadır.

Kültür ve sanat, hem tek tek ulusların, kültürlerin, halkların tarihi geleneklerinin devamını sağlayacak, hem de evrensel değerler ile birleştirilmesi amacıyla yeniden örgütlenecektir. Kültür ve sanat, tarihsel ve güncel toplumsal gelişmelerin farklı araçlarla ifade edilerek yorumlanmasıdır.

Kültür, sınıf mücadelesinin bir alanıdır. Sanat üretimi, yalnızca estetik değil ideolojik bir işlev de taşır. Gramsci'nin "hegemonya" anlayışına uygun biçimde, sosyalist kültür politikası halk sınıflarının kendi değerlerini yaratmalarını ve bu değerlerle toplumsal ideolojiyi dönüştürmelerini teşvik edecektir.

Sosyalist gerçekçi kültür ve sanat ise, işçi sınıfının ve ezilen, sömürülen emekçi halkların, baskı ve sömürüden kurtulduktan sonra kendi dinamikleri ile yaşamı ve toplumu yeniden kurmalarını simgeler. O açıdan **kültür ve sanat devrimci bir eylemdir**. Toplumda yüzyıllar boyunca ezilen ve sömürülen sınıfların içinde barındırdıkları yeteneklerin, cevherlerin, olanak sunulunca dışa vurumudur. Sosyalist Toplum Düzeni, işçi sınıfının politik iktidarı, kültür ve sanat alanında tüm toplumun yararlanacağı şekilde düzenlemeler yaparak, bu alandaki gelişmeleri devlet politikası olarak örgütleyecek ve destekleyecektir. **Sanat ve kültür, mutlu bir azınlığın tekelden çıkarılıp tüm toplumun kullanımına sunulacaktır.**

Kapitalizm, **spor**u da bütün dallarında kendi sınıfsal çıkarları için kullanmış ve spordaki insan vücudunu geliştirici, yaratıcı yarışmayı teşvik eden, insan sağlığının bir parçası olan olguyu ticari bir meta haline getirmiştir. Diğer yandan ise, farklı **spor** dallarını, toplumu, sınıfsal, siyasi sorunlardan uzaklaştırmak için kullanmıştır. Kapitalizmde "profesyonel spor" tekellerin burjuvazinin egemenliğinde bir rant unsuru haline getirilmiştir.

Sosyalist Toplum Düzeninde, spor, insanı tinsel ve fiziksel açıdan geliştirecek bir bilim dalı olarak topluma mal edilerek geliştirilecek, tabana indirilecektir. Çocuk yaştan başlamak üzere ve en ücre yerleşim birimlerini, üretim birimlerini kapsayacak şekilde spor bilimi yeniden örgütlenecektir. Bu amaçla eğitmenler yetiştirilecek, komünlerde spor tesislerinin yaygınlaştırılması gerçekleştirilecektir. Sporda amatör ruh geliştirilecek, kapitalist spor anlayışının tüm izlerinin kökü kazınacaktır.

Ulusal ve uluslararası müsabakalar için toplumun tüm kesimlerinden en iyi unsurların yetişmesi için programlar düzenlenecek ve yeni spor anlayışı topluma özümsetilecektir. Ülkede bir sportif örgütlenme seferberliği yaratılacaktır.

Eğitim alanında tüm fırsat eşitsizlikleri ortadan kaldırılacak, okul öncesi yaşlardan itibaren başlamak üzere üretime ve topluma yönelik bir eğitim sistemi geliştirilecektir. **Uzmanlaşma ve yüksek öğrenim sadece elitlerin yararlandığı kariyer olmaktan çıkarılacaktır.** Bu amaçla okul öncesi eğitim için her yerleşim birimi ve üretim biriminde çocuk yuvaları, kreşler, ana okulları kurulması şart koşulacaktır. Bu uygulama için yeterli sayıda ve nitelikte eğitmen yetiştirilecektir.

İlkokul, ortaokul ve üst aşamayı kapsayan **10 yıllık Politeknik mecburi temel eğitim sistemi** uygulanacaktır. Okul ile üretimin ve bilimin bağı daha bu süreçte sağlanacaktır. 10 yıllık temel Politeknik eğitimden sonra 2 yıllık meslek liseleri veya geliştirilmiş liseleri ile gençler mesleki alanda uzmanlaşacaklardır. Her iki liseyi bitirenler de üniversite ve benzeri yüksek okula devam etme hakkı kazanacaklardır. Eğitim ve öğrenim parasız olacak, eğitim birimleri ile üretim birimleri arasında yakın işbirlikleri kurulacaktır. Tüm öğrenciler lise eğitiminden itibaren burs alacaklardır. Eğitim ve öğrenimin nitelik ve kalitesinin, bilimsel yönlerinin geliştirilmesi için öncelikle eğitim ve öğretim kadroları yetiştirilecektir. Bilimsel alanda yaratıcı ve geliştirici yarışmalar, icat ve buluşlara yönelik çabalar desteklenecek, teşvik edilecektir. Türkiye Sosyalist Federatif Cumhuriyeti, ana dilde eğitimin anayasal hak haline geldiği ve ortak dil olarak türkçenin kullanıldığı bir bilim ve eğitim seferberliğine şahit olacaktır.

Sosyalist eğitim, bireyin yalnızca mesleki yeteneklerini değil, sınıf bilincini de geliştirecektir. Okul müfredatları tarihsel materyalizmin, emek tarihi ve sınıf mücadelesinin öğretimini esas alacak, böylece yeni nesiller yalnızca uzmanlaşmış değil, aynı zamanda devrimci bir dünya görüşüne sahip yurttaşlar olarak yetiştirilecektir.

VIII. SOSYALİST DEVRİM SÜRECİ

Sosyalist Devrim Süreci, bugünden ve önceden hesap edilemeyecek toplumsal dinamiklere bağlı gelişir. **Türkiye Komünist Partisi'nin stratejik amacı Sosyalist Devrimi gerçekleştirip Proletarya İktidarını kurmaktır. Güncel olan hedef kesintisiz bir Sosyalist Devrim sürecinin ilk hamlesi olarak Anti-Emperyalist Demokratik Halk Devrimi'nin gerçekleştirilmesidir.** Öznel ve nesnel koşullar bir devrimci duruma uygun olduğunda bu hedefin önünde bir engel olmayacaktır. Bu toplumsal koşullar oluştuğunda, sonucu, başta işçi sınıfının politik öncüsü, Türkiye Komünist Partisi olmak üzere, tüm devrimci güçlerin mücadelesi belirleyecektir. Kapitalizmin krizine rağmen egemen sınıflar neo-liberal ekonomik politikalar ve milliyetçi-dinsel söylemler ile işçi sınıfını ve emekçi halkları devrimci bir ayaklanmaya karşı kontrol altında tutuyorlar. Egemen sınıflar henüz yönetemez duruma gelmiş değillerdir. Bu süreci hızlandıracak olan işçi sınıfının politik örgütlenmesi, sendikal hareketin durumu, devrimci güçler arasındaki ideolojik belirsizlik de öznel faktörün yetersizliğini gösteriyor. Dolayısıyla, ezilen ve sömürülen kesimler de eskisi gibi yönetilmek istememe düzeyine gelmiş değillerdir. Nesnel faktörün olgunlaşması, öngörülemez nitelikte birden bire de gelişebilir. **Türkiye'deki ekonomi ve politik yapı, egemen güçlerin kendi içlerindeki çelişkiler, her an, her gelişmeye gebe bir ortam sunuyor.** Ne ki, öznel faktörün de eksikliklerini gidermesi ve mücadeleler içinde üstlenmesi gereken görevlere hazır hale gelmesi gerekiyor. 12 Eylül 1980 askersel faşist darbesi ve ardından yaşanan faşist diktatörlük süreci, daha sonra ise "demokrasi" maskesi altında faşizan yöntem ve uygulamaların devam etmesi, devrimci güçlere, işçi sınıfının politik ve sendikal örgütlenmesine ciddi zararlar vermiştir. Aynı dönemde **Kürt Özgürlük Hareketi'nin** ise 1984 yılından itibaren silahlı mücadelesi ile sınıf savaşımında farklı bir gelişme yaşanmıştır. Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin Kürdistan topraklarında uyguladığı baskı, terör ve katliamlar sonucunda milyonlarca yoksul Kürt emekçisi ve köylüsü Türkiye'nin her iline, özellikle de metropollere göç etmek zorunda kalmıştır. **Göç eden milyonların ezici çoğunluğu proleterleşmiştir.** Kürt Ulusal Sorunu'nun çözümü doğrultusunda aktif mücadele içinde olan bu kitle, aynı zamanda Anti-Emperyalist Demokratik Halk Devrimi güçlerinin önemli bir bileşenidir.

Kürt işçi ve emekçileri bugün sınıf savaşımında, nesnel olarak, en aktif, dinamik ve kararlı kitleyi oluşturmaktadırlar. Kürt Özgürlük Hareketi'nin savaşımı sonucunda, Türk ve diğer uluslara mensup halklar da Kürt Ulusal Sorunu'nun çözümü konusunda olumlu konum alır hale gelmişler ve bu hareketle dayanışma içine girmişlerdir.

"... Emperyalizm çağında ulusal baskının güçlenmesi, sosyal-demokratların (komünistlerin ç.n.) ulusların ayrılma özgürlüğü için burjuvazinin dediği gibi ütöpik mücadeleden vazgeçmesini değil, bilakis tam tersi, bu zeminde de oluşan bütün çatışmalardan burjuvaziye karşı kitle eylemleri ve devrimci mücadelelere vesile olarak daha fazla yararlanmasını zorunlu kılar..." (Sosyalist Devrim ve Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı – Tezler, Lenin)

Kürt Özgürlük Hareketi'nin Sosyalizm anlayışı Marksçı-Leninci Sosyalizm anlayışından farklılıklar göstermektedir, hatta bir Ulusal Kurtuluş Hareketi olma özelliğinin tüm niteliklerini taşıyan bu Hareket, içinde değişik sınıf ve katmanlardan güçleri de birleştirmektedir. Bu da doğal olandır. Öte yandan, hareketin gelişiminde, nüvesini oluşturan politik örgütlenmenin temel çekirdeğinin, Marksçı-Leninci bilim ile şekillendiğini tespit edebiliriz. Kürt Özgürlük Hareketi salt bir Ulusal Kurtuluş Hareketi olma özelliğini aşarak Türkiye'nin ve bölgedeki Kürdistan parçalarının yer aldığı diğer devletlerinin demokratik ve sosyalist anlamda şekillenmesi için toplumsal olgulara müdahale eden bir politik güç niteliğine yükselmiştir. Bu olguyu Türkiye gerçeğinde somut olarak tespit etmek mümkündür.

Bu gerçeklerden yola çıkarak, **Kürt Özgürlük Hareketi'nin politik bir güç olarak, Anti-Emperyalist Demokratik Halk Devrimi hedefinde, Türkiye İşçi Sınıfı Hareketi'nin önemli bağlaşıklığı olduğunu saptıyor Birleşik Devrimci Mücadele Sürecini savunuyoruz.**

Sınıfsal anlamda ele alındığında da, işçi sınıfının bağlaşıkları, köylülüğün önemli bir bölümünü oluşturan topraksız ve az topraklı yoksul köylüler ile küçük burjuvazidir.

Küçük Burjuvazi içinde yaygınlaşan, ancak işçi sınıfı saflarında da önümüzdeki dönemde etkisi artacak olan **"Anti-Kapitalist Müslümanlar", "Devrimci Müslümanlar"** dini hassasiyetlere sahip, anti-emperyalist, anti-kapitalist kitleyi oluşturmaktadırlar.

Küçük burjuvazi ve işçi sınıfı içinde belirli bir etkinliği olan **Kemalizmin** etkisinde, ama kaba milliyetçi, ulusalcı çizgiye mesafeli **devrimci-demokratik** bir kesim vardır. **Devrimci-Demokratik Kemalistler**, Kemalizmin yüz yıllık anti-demokratik, kafatasçı, diktatoryal ve emperyalizm ile işbirlikçi niteliklerinden uzak, işçi sınıfı ve yoksul emekçi halklara yakın duruyorlar. Mustafa Kemal'in sözde devrimci ve ulusal kurtuluşçu niteliklerini, olumsuz yanlarından arındırarak savunuyorlar. Kürt Ulusal Sorunu'nun çözümü konusunda olumlu çizgide yer alıyorlar, anti-komünist değiller.

Türkiyeli ve Kürdistanlı Alevi toplumun sınıf savaşımında önemli bir yeri vardır. Özellikle Türkmen Aleviler arasında anlaşılması zor bir Kemalizm etkisi mevcuttur. 1923'de Cumhuriyetin kurulması ile beraber toplumsal konumları daha da kötüleşen, siyasi, kültürel ve dinsel anlamda ötekileştirilen, katliamlara, terör ve baskıya maruz kalan bir toplumdur. **Bu gerçeklere rağmen, Alevi toplumunun statükocu, Kemalist doktrinin önemli bir destekçisi olması, nesnel olarak kendi konumlarına aykırıdır.** Dersim Katliamı, Seyit Rıza cinayeti, Maraş, Çorum, Sivas katliamları ile henüz hesaplaşılmamışken, dinsel, kültürel olarak nüfusun yüzde yirmi beşine yakın bir toplum, Sünni-İslam tarafından baskı altında tutulurken, Alevi Toplumun sınıf mücadelesine yaklaşımı farklı olmalıdır. **Devrimci-demokratik gelenekleri ile Alevi Toplumunu, Sosyalist Devrim Süreci'nin nesnel, doğal bileşenidir.** ABD ve AB merkezli strateji ve düşünce kuruluşlarının Alevi Demokratik Hareketi'nin üzerindeki etkisi kırılmalı, **Alevi Devrimci-Demokratik Hareketi**, toplumsal, siyasi ve kültürel eşit haklarını elde etme mücadelesinde, Türkiye İşçi Sınıfı Hareketi ve Kürt Özgürlük Hareketi'nin bağlaştığı olarak rol üstlenmelidir.

Ülkemizde, son yıllarda Kentsel dönüşüm, Hidroelektrik Santraller-HES'ler, siyanürlü altın madenleri, orman/ağaç katliamları ve benzeri çevre sorunları konusunda duyarlı, **Demokratik Çevre Hareketi** olarak nitelenen ciddi bir kitle hareketi oluşmuştur. Kentsel dönüşüm karşıtı hareketler metropollerde gelişmekle birlikte, HES'ler, nükleer santraller, siyanürlü altın madenleri konusundaki örgütlenmeler kırsal kesimlerde yürütülmektedir. **Tüm bu çevre hareketlerinin ortak özelliği, değişik sınıf ve katmanlardan, politik görüşlerden insanları tek bir amaç çevresinde birleştirmesi, egemen sınıflara muhalif bir karaktere sahip olması ve hükümetle, devletle karşı karşıya getirmesidir.**

Verili koşullardan ve ülke gerçeklerinden yola çıkarak, Sosyalist Devrim Süreci'nde söz konusu politik ve sınıfsal bağlaşıklar ile Sosyalist Devrimin öznesinin hazırlanması ve Türkiye İşçi Sınıfı Hareketi'nin öznel olarak güçleneceği bir süreç yaşanması öngörülmelidir. Devrimin ordusu bu şekilde yaratılacaktır. **Bu süreç, işçi sınıfı ve emekçi yığınların, diğer bağlaşıkları ile birlikte, devrimci demokratik istemler temelinde örgütleneceği ve mücadeleyi yükseltecekleri bir süreç olacaktır.** Marksçı-Leninci anlamda Sosyalist Devrimi amaçlamayan, ancak sınıfsal ve politik olarak kapitalizme, emperyalizme, yerli işbirlikçi oligarşiye karşı mücadelede bir arada olunabilecek güçler ile bağlaşıklık ve mücadele birliği içinde **Anti-Emperyalist Demokratik Halk Devrimi** gerçekleştirilebilir. Komünistler için Sosyalist Devrimin hazırlığı olacak olan, diğer güçlerin de bu mücadele sürecinde Sosyalist Devrim hedefine kazanılmasının mümkün olacağı bu süreç sosyalist devrimin ordusunun oluşturulmasında önemli bir yer tutar.

"... Demokrasi uğruna savaşımın, proletaryanın dikkatini, sosyalist devrimden başka yöne çekeceğini, ya da bu devrimi gözden gizleyeceğini, ikinci plana iteceğini v.b. sanmak büyük bir yanlgı olur. Tam tersine, nasıl ki tam demokrasiyi uygulamayan sosyalizm başarılı olamazsa, aynı şekilde, proletarya, demokrasi uğruna, bütün alanlarda tutarlı bir devrimci savaşım yürütmeden burjuvaziye yenilgiye uğratamaz. ..." (Sosyalist Devrim ve Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı – Tezler, Lenin)

Temel olarak Türkiye İşçi Sınıfı Hareketi'nin Devrimci Güçlerinin taşıyıcısı olacağı; Kürt Özgürlük Hareketi'nin, Devrimci-Demokratik Alevi Hareketi'nin, Devrimci Kadın Hareketi'nin, Anti-Kapitalist, Devrimci Müslümanların, Demokratik Çevre Hareketleri'nin ve Devrimci-Demokrat Kemalist güçlerin birlikteliği ile bu süreç geliştirilebilecektir.

Türkiye Komünist Partisi, özünde tümü TKP kökenli olan, Türkiye Devrimci Hareketi içinde 1971 öncesi ve sonrası oluşan tüm siyasi hareketleri, parti ve cepheleri, özellikle de Kürt Özgürlük Hareketi'ni, Türkiye İşçi Sınıfı Hareketinin, Devrim Cephesi'nin, partimiz TKP ile birlikte, temel politik bileşenleri olarak nitelendirmektedir. Böylece 1950'li yıllardan itibaren gelişen ayrışma ve

bölünme süreci, Cephe örgütlenmesi içerisinde tekrar birliktelik sağlanması yoluyla sonlandırılma sürecine girecektir. Oluşacak olan kolektif politik öncülük ve önderlik Birleşik Devrimci Sürecin teminatı olacaktır.

İşçi Sınıfı Hareketi'nin politik öncülüğünün yeteneği ve gücü, bu sürecin Sosyalist Devrim ile tamamlanmasının teminatı olacaktır. İşçi sınıfı, yoksul köylülük ve küçük burjuvazinin önemli bir kesimi ile devrimci sürecin kesintisiz yürütülmesinde ve gelişmesinde belirleyici rol oynayacaktır.

Anti-Emperyalist Demokratik Halk Devrimi, reformlarla yetinen, kapitalizmin çerçevesine sıkışıp kalan bir süreç değildir, anti-kapitalist, anti-oligarşik ve anti-faşist bir içeriğe sahiptir. İşçi sınıfı öncülüğünde gelişecek Devrimci Halk Ayaklanması'nın ilk sonuç alıcı aşaması olacaktır. Bu aşama, burjuva iktidarının çözülmesi, emperyalizme bağımlı ekonomik ve politik yapının sarsılması, ulusal kaynaklara dayalı sanayii ve üretimin geliştirilmesi, ulusal sorunun çözümü konusunda ilk somut sonuçların elde edileceği bir süreçtir. Türkiye'de gelişecek olan birleşik devrimci süreç bölgedeki devrimci süreç üzerinde dolaysız etkilerde bulunacaktır. Kürt Özgürlük Hareketi'nin sadece Kuzey Kürdistan'da değil, Kürdistan'ın tüm parçalarında kazandığı mevziiler ve özellikle Kuzey Doğu Suriye'de, Rojava Halk Devrimi ile elde edilen statü bölge devrimci stratejisi açısından yeni olanaklar açmıştır. Ortadoğu'da Kürdistan'ın dört parçasının coğrafi olarak birleştiği konum ve Kürt Özgürlük Hareketi'nin, Kürt halkının ulusal birliği konusunda belirlediği strateji, Türkiye'de gerçekleşecek devrimci gelişmelerin bölgeyi doğrudan etkisi altına alacağını ön görmemize olanak sağlamakta ve bu ön görüşümü stratejik olarak hedeflememizi zorunlu kılmaktadır. Bölgede Kürt, Arap, Türkmen, Ermeni, Çerkes halkların, değişik inançlara sahip toplulukların, Ortadoğu'yu demokratikleştirmek ve Sosyalizm hedefine yürümek için koşulları nesnel olarak mevcuttur. Ortadoğu'daki devrimci süreç, yalnızca Kürt halkının mücadelesiyle sınırlı görülmemelidir. Lübnan, Filistin, Irak, İran gibi ülkelerde tarihsel olarak gelişmiş sosyalist gelenekler, yeniden canlandırılmalıdır. Türkiye devrimi, bu hareketlere enternasyonalist bir önderlik sunulabilecektir. Türkiye devriminin etkisi ile bölgesel anlamda federatif cumhuriyetlerin Ortadoğu Birleşik Demokratik Cumhuriyeti'ne yönelmeleri stratejik bir devrimci hedef olarak önümüzde durmaktadır. Böyle bir gelişme bölgede var olan Şii-Sunni ve İsrail-Filistin sorunlarının çözümüne de somut bir çözüm olacaktır. Dolayısıyla, Türkiye devrimi ve Kürdistan devrimi bölgede Emperyalist savaşın aşılması konusunda devrimci bir şafağın umududur. Türkiye devrimci süreci bu derece önemli bir niteliğe sahiptir.

Türkiye Komünist Partisi, Sosyalist Devrim Süreci'nin bütününde, bugün kapitalizm koşullarında da, olası mücadele süreçlerinde de, temel ajitasyon ve propagandasını Sosyalizmin propagandası üzerine kurmaktadır. Günlük politik mücadelelerde de, ekonomik-demokratik mücadelelerde de, komünistler sosyalist toplum düzeninin işçi sınıfımız ve emekçi halklarımıza sağlayacağı kazanımları propaganda eder, burjuva sınıfının karakterini anlatırlar. Kısmi kazanımların ve reformların, burjuva iktidarına son vermeden sonuç alıcı olamayacağı konusunda sınıfı aydınlatırlar.

Burjuvazi, iktidarını hiç bir koşulda kendi isteği ile terk etmeyecektir. Burjuva iktidarının işçi sınıfı ve bağlaşıkları tarafından, işçi sınıfının öncülüğünde yıkılması ve yerine Proletarya Diktatörlüğünün kurulması mücadelesi her tür savaşım biçimlerine hazır politik bir mücadele ordusu gerektirir. Sonucu, kitleleri kucaklayan bir **Devrimci Halk Ayaklanması** belirleyecektir. Burjuvazi, işçi sınıfının ve devrimci güçlerin içine bozguncu, inkarcı, sağ ve "sol" revizyonist, liberal, güçlerini yerleştirerek, devrim sürecini bozguna uğratmak, ömrünü uzatmaya çalışacaktır. Bu sebeple işçi sınıfının devrimci politik güçlerinin bir görevi de taviz vermeden "sol" maskeli bozguncu akımlara karşı ideolojik, politik ve örgütsel olarak savaşmaktır. Bu görev, sınıf savaşımının bir ögesi olarak hiç bir zaman ihmal edilmemesi gereken, ertelenemez bir görevdir.

X. SONUÇ

TEMEL AMAÇ KOMÜNİST TOPLUM DÜZENİ!

Sosyalist Toplum Düzeni'ni kurmak ve gelişmiş Sosyalizmden temel ilkesi *“herkesten yeteneğine, herkese ihtiyacına göre”* olan sınıfsız, **Komünist Toplum Düzeni'ne geçmek Türkiye Komünist Partisi'nin temel amacıdır.**

Sosyalizm'de sömürücü sınıfların ortadan kalkması, işçi sınıfının ve diğer emekçi katmanların kaynaşması, sosyalist kuruluştan gelişmiş sosyalizme geçiş ve gelişmiş sosyalizm sürecinde sınıfların tamamen ortadan kalkması ile sürecin görevlerinin siyasi, ekonomik ve ideolojik olarak tamamlanmasından sonra Proletarya Diktatörlüğü işlevini tamamlayacak ve Komünist Toplum Düzeni'nde devlet (-ler) sönmünecektir.

Böylece insanın insan tarafından sömürülmesinin ve ulusal eşitsizliklerin tüm biçimlerini sonsuza kadar yok etmek olanaklı olacaktır.

“... Tek sözcükle, her yerde komünistler, kurulu toplumsal ve siyasi düzene karşı olan her devrimci hareketi destekliyorlar.

Komünistler o devrimci hareketlerin hepsinde, mülkiyet sorununu, -az ya da çok gelişmiş hangi biçimine ulaşabilmiş olursa olsun- hareketin temel sorunu olarak öne çıkarıyorlar.

Son olarak, komünistler her yerde, bütün ülkelerin demokratik partilerinin birbirleriyle bağlar kurmasına ve anlaşmasına çalışıyorlar.

Komünistler, görüşlerini ve niyetlerini gizlemeye tenezzül etmezler. Onlar amaçlarına ancak, halihazırdaki tüm toplumsal düzenlerin zor yoluyla devrilmesiyle ulaşabileceğini açıklıkla belirtirler. Egemen sınıflar bir komünist devrim önünde varsın ürpersin. O devrimde proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek şeyleri yoktur. Kazanacakları bir dünya vardır. *Bütün ülkelerin proleterleri, birleşin!*” (Komünist Parti Manifestosu)

Türkiye Komünist Partisi, Uluslararası Komünist Hareket'in kendi coğrafyasındaki müfrezesi olarak bu programı yaşama geçirmek için hiç bir fedakarlık ve özveriden kaçınmayacaktır.

- Yaşasın Türkiye Komünist Partisi
- Yaşasın Marksizm-Leninizm
- Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi